Nr. 34. Warszawa, dnia 20 września 1921 r. Rok III.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena niniejszego numeru 40 mk. (z przesyłką pocztową 42 mk.). Prenumerata kwartalna 400 mk. Cena ogłoszeń za tekstem wynosi od wiersza jednoszpaltowego petitem: 150 mk. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Redakcji, Leszno 5, tel. red. № 512-64, tel. admin. № 512-71.

TREŚĆ:

Pożyczka przymusowa.

418.

USTAWA

z dnia 16 lipca 1920 r.

w przedmiocie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Art. 1. Upoważnia się rząd do przeprowadzenia po zamknięciu subskrybcji na rozpisane w myśl ustaw z dn. 27 lutego 1920 r. 5% krótko i długoterminową wewnętrzne pożyczki państwowe (Dz. Ust. Nr. 21 poz. 115 oraz Nr. 25 poz. 152), nowej wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej na ogólnych zasadach, wyrażonych w następujących artykułach.

Art. 2. Wewnętrzną przymusową pożyczkę państwową wypuścić należy w postaci pożyczki rentowej, oprocentowanej w wysokości trzech od sta.

Art. 3. Obligacjom wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej przyznać należy prawa, służące obligacjom 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej w myśl art. 5 i 6 ustawy z dnia 27 lutego 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 25 poz. 152).

Art. 4. Wewnętrzną przymusową pożyczkę państwową wypuści się w sumie 15 miljardów marek. Sumę tę zmniejsza się w zależności od wyników subskrybcji na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową z r. 1920, nie wliczając atoli do sumy tej pożyczki wpłat, uzyskanych drogą konwersji asygnat pożyczki z 1918 roku i obligacji austrjackich pożyczek wojennych.

Art. 5. Do pokrycia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej należy pociągnąć:

a) osoby prawne, trudniące się działalnością, obliczoną na zysk i z tego tytułu opodatkowane;

b) osoby fizyczne, których majątek ruchomy lub nieruchomy przedstawia wartość wyższą od 100.000 marek lub roczny dochód z pracy zarobkowej jest wyższy od 36.000 marek.

Art. 6. Przy rozkładzie pożyczki przymusowej należy zastosować stopę progresyjną, zaczynającą się od 2% najniższego majątku, a kończącą się na 20% wartości majątku, przekraczającego 5 miljonów marek, względnie przy dochodzie z pracy zarobkowej zaczynającą się od 5% dochodu, a kończącą się na 35% dochodu przy dochodzie wyższym od 1.000.000 marek.

Art. 7. Uiszczenie pokrycia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej powinno być rozłożone na dwie raty. Repartycji należności za pierwszą z tych rat dokonać powinny na podstawie wielokrotności sum płaconych podatków państwowych władze skarbowe, wyznaczone przez Ministra Skarbu. Repartycji drugiej raty pożyczki dokonać należy na podstawie oszacowania majątku, względnie dochodu.

Repartycje tej raty pożyczki powierzyć należy specjalnie powołanym komisjom repartycyjnym z udziałem przedstawicieli ludności.

Art. 8. Osoby, które w myśl art. 9 ustawy z dnia 27 lutego 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 25 poz. 152) wylegitymują się z nabycia i posiadania obligacji 5% długoterminowej pożyczki państwowej z 1920 r., są zwolnione od obowiązku pokrycia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej do pełnej wysokości sumy posiadanych obligacji pożyczki długoterminowej.

Art. 9. Minister Skarbu jest upoważniony do wypuszczenia obligacji pożyczki przymusowej w pierwszym terminie jej płatności po kursach niższych od nominalnego od 1% do 10%, w drugim terminie płatności po kursach wyższych od nominalnego od 1% do 10%.

Minister Skarbu określi w drodze rozporządzenia

sposób, w jaki mogą spełnić zobowiązanie, wynikające z niniejszej ustawy. płatnicy, nie posiadający dostatecznej gotówki, a rozporządzający innemi wartościami majątkowemi na zabezpieczenie wpłaty pożyczki przymusowej, jak: nieruchomościami, towarami i t. p. Do tych zaś, którzy nie zastosują się do postanowień niniejszej ustawy w terminach, określonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu, będą stosowane postanowienia przymusowe i karne, przewidziane w ustawie o podatku dochodowym i uzupełniającym majątkowym.

Art. 10. Wykonanie tej ustawy powierza się Ministrowi Skarbu.

Marszałek:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów i Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. Nr. 67 z dn. 4 sierpnia 1920 r., poz. 455).

419.

USTAWA

z dnia 28 października 1920 r.

w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Art. 1. Cała suma należna Skarbowi od każdego płatnika z tytułu przymusowej pożyczki państwowej korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z całego majątku ruchomego płatnika przed wszystkiemi przywilejami i obciążeniami.

Pierwsza jakoteż druga rata pożyczki może być zabezpieczona natychmiast po uskutecznieniu ostatecznego wymiaru danej raty.

Art. 2. O ile ruchomość płatnika jest oddana w zastaw, prawo pierwszeństwa, wymienione w art. 1, ogranicza się do $^1/_5$ wartości zastawionej ruchomości.

Art. 3. Suma pożyczki przymusowej, przypadająca od nieruchomości płatnika, korzysta z ustawowego pierwszeństwa zaspokojenia z tejże nieruchomości przed wszystkiemi przywilejami i obciążeniami hipotecznemi, z wyjątkiem należnych Skarbowi podatków oraz zawartych przed ogłoszeniem niniejszej ustawy pożyczek amortyzacyjnych tych instytucji kredytowych, których zobowiązania posiadają, w myśl obowiązujących w tym względzie przepisów, bezpieczeństwo pupilarne.

Przywilej powyższy ogranicza się do $^1/_5$ wartości nieruchomości, pozostałej po potrąceniu obciążających ją długów hipotecznych.

Przepisy powyższe stosują się również do wierzytelności hipotecznych.

Art. 4. Z określonego w artykule poprzednim pierwszeństwa korzysta również i wierzytelność, którą zaciągnąć może za zezwoleniem Ministerstwa Skarbu płatnik pożyczki przymusowej dla jej uiszczenia pod warunkiem, że cała suma wierzytelności będzie wniesiona do kasy skarbowej na rachunek pokrycia pożyczki przymusowej.

Art. 5. W celu ściągnięcia pożyczki przymusowej Minister Skarbu może, bez względu na istniejące ustawowe lub umowne zakazy obciążenia, zaciągnąć w krajowych instytucjach kredytowych, niezależnie od zgody właściciela nieruchomości względnie wierzytelności hipotecznej, w jego zastępstwie i na jego rachunek, pożyczkę na pokrycie sumy pożyczki przymusowej, przypadającej od danej nieruchomości, względnie wierzytelności oraz kosztów zaciągnięcia tejże pożyczki. Zaciągniętej pożyczce, zarówno jak procentom od niej i kosztom tranzakcji służy pierwszeństwo, wskazane w art. 3. Wspomniane jednak koszty nie mogą przekraczać 10% sumy pożyczki przymusowej

Art. 6. W wypadkach, przewidzianych w art. 4 i 5, o ile istnieją obciążenia hipoteczne, obligacje państwowej pożyczki przymusowej pozostawać będą w depozycie sądowym, na zabezpieczenie praw wierzycieli hipotecznych i będą wydane albo wierzycielom hipotecznym w porządku starszeństwa na spłatę wierzytelności w razie zgłoszenia przez nich odpowiedniego żądania, albo też samemu płatnikowi państwowej pożyczki przymusowej za zezwoleniem wierzycieli.

Jeżeli obligacje mają być wydane wierzycielom, których należności są zabezpieczone na kilku nieruchomościach, a suma obligacji nie wystarcza na pokrycie wszystkich wierzytelności, to rozdziału dokona sąd właściwy według siedziby skarbowej władzy wymiarowej, biorąc za podstawę oszacowanie poszczególnych nieruchomości.

Obligacje wydane wierzycielom zaliczone będą na pokrycie ich wierzytelności według kursu na giełdzie warszawskiej w dniu wydania.

Art. 7. Notarjusz, względnie sąd sporządzający akt, mający za przedmiot przeniesienie własności majątków nieruchomych lub uwierzytelniający na takim akcie podpisy stron, obowiązany jest do pobrania i wniesienia do kasy skarbowej $^1/_5$ sumy, stanowiącej różnicę między ceną, względnie wartością zbycia nieruchomości, ustaloną w myśl obowiązujących przepisów o opłatach stemplowych (należytościach), a obciążającemi te nieruchomości długami hipotecznemi. Zatrzymaną przez notarjusza, względnie sąd, kwotę zalicza się na poczet przypadającej od zbywającego należności z tytułu państwowej pożyczki przymusowej. Potrącenie nie ma miejsca, o ile zbywający wykaże się zaświadczeniem władzy skarbowej, że bądź nie podlega obowiązkowi nabycia pożyczki przymusowej, bądź też obowiązek ten należycie wypełnił.

Wpis prawa własności nieruchomości w księdze publicznej (hipotecznej, gruntowej i t. p.) na podstawie aktu, obejmującego zbycie nieruchomości, nastąpi tylko w razie stwierdzenia, że uczyniono zadość przepisom, zawartym w ustępie poprzednim, co stosuje się odpowiednio także w wypadkach złożenia dokumentów w sądzie, przewidzianych w § 434 austrjackiego kodeksu cywilnego.

Przepisy, zawarte w ustępach poprzednich, należy stosować również przy spłacie cesji i wykreśleniu sum hipotecznych.

Art. 8. Upoważnia się Ministra Skarbu do przeprowadzenia rejestracji krajowych i zagranicznych papierów wartościowych.

W tym celu Minister Skarbu ma prawo:

a) pociągać do współudziału w przeprowadzeniu rejestracji instytucje, które wypuściły te papiery, lub przechowują je u siebie pod jakimkolwiek tytułem;

b) zarządzić wyłączenie z obiegu papierów, niezgłoszonych do rejestracji w przepisanym terminie, wydać zakaz wypłaty dywidend od takich papierów i zarządzić konfiskatę na rzecz Skarbu papierów, ukrywanych przed rejestracją, z zastrzeżeniem, że zarządzenia te nie mogą naruszać praw osób trzecich, nabytych przed ogłoszeniem niniejszej ustawy;

c) zarządzić zajęcie papierów, przechowywanych w depozycie i niezgłoszonych w przepisanym terminie, zawiadamiając o tem drogą publikacji. Jeżeli zaś po upływie 6 miesięcy od daty publikacji właściciel depozytu się nie zgłosi, zarządzć za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej sprzedaż takiej części depozytu, która pokrywa 20% wartości tych papierów.

W wypadkach powyższych wartość papierów określona będzie przez Ministra Skarbu po wysłuchaniu opinji Komitetów Giełdowych.

Płatnicy, którzy w terminie i w trybie przepisanym zgłoszą do rejestracji papiery wartościowe, nie będą pociągani do odpowiedzialności za ukrywanie tychże papierów oraz dochodów z nich przy wymiarze podatków i opłat, dokonane przed ogłoszeniem niniejszej ustawy.

Art. 9. Upoważnia się Ministra Skarbu, w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Aprowizacji, do przeprowadzenia przy współdziałaniu organów Urzędu Walki z Lichwą i Spekulacją, jakoteż innych władz i instytucji na podstawie deklaracji właścicieli, względnie przechowawców, lub w razie potrzeby z urzędu spisu wszystkich surowców, półfabrykatów i gotowych towarów, znajdujących się na obszarze Rzeczypospolitej.

W szczególności Minister Skarbu ma prawo:

1) zarządzić sprawdzenie na miejscu zapasów powyższych przedmiotów i przejrzenie wszystkich odnośnych ksiąg i dokumentów;

2) zarządzić przymusową sprzedaż surowców, półfabrykatów i gotowych towarów, oddanych na skład lub w zastaw, jeżeli osoby, przechowujące je, nie ujawnią, na żądanie władz skarbowych, właściciela tych przedmiotów, — w ilości niezbędnej dla pokrycia pożyczki przymusowej w wysokości 20% wartości przedmiotów, niezgłoszonych w terminie i trybie, które w drodze rozporządzenia będą określone;

3) zarządzić zajęcie i nabycie powyższych przedmiotów na rzecz Skarbu po cenie, podanej w deklaracji płatnika, o ile ilości i wartości tych przedmiotów nie podano zgodnie z księgami handlowemi, względnie według udokumentowanych cen nabycia lub kosztów fabrykacji.

W wypadkach, wymienionych wyżej w ust. 2 i 3, należy resztę ceny sprzedażnej, pozostałej po pokryciu pożyczki przymusowej, jako też obligacje tej pożyczki pozostawić do rozporządzenia właściciela, względnie innych osób interesowanych, które wykażą swoje prawa.

Art. 10. Upoważnia się Ministra Skarbu do powołania celem współdziałania w przeprowadzeniu pożyczki przymusowej wszystkich instytucji i osób, których współdziałanie może się okazać potrzebne. Osobom, powołanym w myśl powyższego do współdziałania, należy się zwrot rzeczywistych kosztów, spowodowanych zleconemi czynnościami, wedle norm, które ustali rozporządzenie Ministra Skarbu.

Art. 11. Minister Skarbu władny jest zatwierdzić zmiany postanowień statutów instytucji kredytowych, o ile dotyczą warunków udzielania pożyczek.

Art. 12. Minister Skarbu jest władny udzielić częściowego, lub zupełnego zwolnienia od obowiązku nabycia pożyczki przymusowej, jako też ulg w jej nabyciu, a w szczególności rozłożenia na raty na okres nie dłuższy, jak 5-letni — w tych wypadkach, których ścisłe dopełnienie obowiązku nabycia pożyczki przymusowej narażałoby poważnie egzystencję gospodarczą płatnika lub było ze względów ogólno-państwowych niepożądane. Ulgi powyższe dotyczą także płatników, których majątki ucierpiały z powodu wydarzeń wojennych, lub wypadków żywiołowych, o ile skutki tych szkód dotąd trwają.

Art. 13. Osoby, winne naruszenia przepisów niniejszej ustawy, jakoteż wydanych na zasadzie zarządzeń, ulegną, o ile w poprzednich artykułach nie postanowiono inaczej, karom, wskazanym w ustawie o podatku dochodowym i majątkowym z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 82, poz. 550).

Art. 14. Przepisy wykonawcze do niniejszej ustawy przez Ministra Skarbu wydane zostaną.

Art. 15. Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw, równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Obrony Państwa z dnia 22 września 1920 r. w tym samym przedmiocie wydane.

Marszałek:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *Witos.*

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. Nr. 105 z dn. 28/X 1920 r., poz. 692).

420.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 lipca 1921 r.

o wypuszczeniu 3% renty państwowej z 1921 r.

Na podstawie artykułów 1 — 4, 9 i 10 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 67, poz. 455), zarządza się co następuje:

§ 1. Obligacje 3% renty państwowej z r. 1921 wypuszcza się z dniem następującym po zamknięciu zapisów na 5% długoterminową wewnętrzną pożyczkę państwową.

§ 2. 3% renta państwowa 1921 r. wypuszcza się bezterminowo. Spłata jej, względnie konwersja może nastąpić jedynie na mocy specjalnej ustawy.

§ 3. Obligacje 3% renty państwowej z r. 1921 wypuszcza się w odcinkach po 100, 500, 1000, 5000, 10.000 i 25.000 mk.

§ 4. Obligacje 3% renty państwowej, z r. 1921 są oprocentowane w wysokości 3 od sta rocznie. Wypłata procentów uskutecznia się z dołu, po przedstawieniu właściwych kuponów w terminach półrocznych, w dniach 1 czerwca i 1 grudnia każdego roku, w Centralnej Kasie Państwowej, w Kasach Skarbowych, urzędach podatkowych i Oddziałach Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 5. Kupony nie przedstawione do opłaty w ciągu lat 5 od dnia ich płatności stają się nieważne.

§ 6. Obligacjom 3% renty państwowej z r. 1921 przysługują wszelkie prawa papierów, posiadających bezpieczeństwo pupilarne, i mogą one być używane dla lokaty kapitałów osób, pozostających pod opieką i kuratelą, jak też kapitałów fundacyjnych, kościelnych, korporacji publicznych, kaucji cywilnych i wojskowych, depozytów. oraz dla konwersji innych papierów pupilarnych.

§ 7. Kupony od obligacji 3% renty państwowej 1921 r. są wolne od podatku od kapitałów i rent i będą w ciągu lat 5, od daty ich płatności, przyjmowane przy uiszczaniu podatków i opłat państwowych.

§ 8. Obligacjami 3% renty państwowej winna być, według ich wartości nominalnej, pokrywana wewnętrzna przymusowa pożyczka państwowa w części niepokrytej obligacjami 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z r. 1920.

§ 9. Kurs sprzedaży obligacji 3% renty państwowej 1921 r. uzależnia się od terminu, w jakim te obligacje zostaną sprzedane. Przed terminami, które zostaną określone dla pokrycia wewnętrznej przymusowej przymusowej pożyczki państwowej, obligacje 3% renty państwowej 1921 r. będą sprzedawane aż do odwołania po kursie emisyjnym o 10% niższym od ich nominalnej wartości, z doliczeniem całkowitej wartości bieżącego kuponu w dniu sprzedaży. Po upływie powyższych terminów, kurs sprzedaży będzie podwyższony i wysokość jego zostanie określona osobnym rozporządzeniem.

§ 10. Przy uiszczaniu, w myśl art. 8 ustawy z dnia 27 lutego 1920 r. (Dzien. Ust. Rz. P. Nr. 21, poz. 115), państwowej pożyczki przymusowej obligacjami 5% krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z r. 1920, przyjmuje się te obligacje, według ich wartości nominalnej narówni z gotówką, jako wpłaty na 3% rentę państwową 1921 r. przy równoczesnej opłacie w gotówce wartości bieżącego kuponu od przedstawionych obligacji do dnia dokonania wpłaty na 3% rentę państwową 1921 r.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 sierpnia 1921 r.

Minister Skarbu:

(—) *Steczkowski.*

(Dz. Ust. Nr. 74 z d. 10 września 1921 r., poz. 503).

421.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 lipca 1921 r.

w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w sprawie wykonania postanowień art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Na zasadzie art. 7 i 14 ustawy z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 105 poz. 692) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zabezpieczenie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej określone w art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. dotyczy tranzakcji umownych, których następstwem jest przeniesienie własności majątków nieruchomych, tudzież spłata, lub przeniesienie własności wierzytelności hipotecznych, z wyjątkiem wierzytelności hipotecznych instytucji kredytowych, których zobowiązania posiadają bezpieczeństwo pupilarne.

§ 2. Zabezpieczeniu (§ 1) podlega zawsze państwowa pożyczka przymusowa, przypadająca na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 67, poz. 455) od osoby zbywającej majątek nieruchomy lub wierzytelność hipoteczną, chociażby nawet zabezpieczenie złożyła nie wprost wspomniana osoba, lecz na jej rachunek i w jej zastępstwie osoba inna.

§ 3. Zabezpieczenie pożyczki przymusowej określone w art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 105, poz. 692) należy uskutecznić:

1) bądź przez wykazanie się obligacjami 5% długoterminowej pożyczki państwowej z 1920 r. lub obligacjami 3% renty państwowej z 1921 r. w wysokości odpowiadającej kwocie zabezpieczenia, określonej w myśl art. 7 powołanej ustawy.

Obligacje te winny być przedstawione notarjuszowi, względnie sądowi wraz ze wszystkiemi niezapadłemi jeszcze kuponami, celem wycięcia kuponu zapadłego w drugiem półroczu 1925 r. w trybie wskazanym w § 4 niniejszego rozporządzenia.

Do pokrycia zabezpieczenia, nadają się tylko takie obligacje, których kupony w myśl powyższego nie zostały jeszcze wycięte;

2) bądź przez złożenie gotówki, biletów skarbowych lub obligacji 5% krótkoterminowej pożyczki państwowej z 1920 r. wraz z wszystkiemi niezapadłemi kuponami, w wysokości odpowiadającej kwocie zabezpieczenia, określonej w myśl art. 7 powołanej ustawy.

Na poczet zabezpieczenia zaliczoną będzie pierwsza rata pożyczki przymusowej, przypadająca od objektu majątkowego, będącego przedmiotem tranzakcji (§ 1), a wymierzona na imię osoby, wskazanej w § 2 i wedle zaświadczenia kasy skarbowej (urzędu podatkowego) rzeczywiście pokryta.

§ 4. Jeżeli zabezpieczenie będzie uskutecznione w trybie, określonym w § 3 ustęp 1, notarjusz, względnie sąd, wskazany w art. 7 część pierwsza ustawy z dnia 28 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 105, poz. 692), zapisze je do kontroli, ułożonej według załączonego wzoru 1 w dwóch egzemplarzach (w rubrykach 1 — 4, tudzież 10, względnie 11) i wytnie zapadający w drugiem półroczu 1925 r. kupon każdej obligacji.

Obligacje należy, po wycięciu kuponu, bezzwłocznie doręczyć osobie zbywającej majątek nieruchomy, względnie wierzytelność hipoteczną wraz z wierzytelnym, wolnym od opłaty stemplowej wyciągiem wspomnianej kontroli, jako dowodem uskutecznienia zabezpieczenia.

Wycięte zaś kupony złoży notarjusz, względnie sąd do depozytu kasy skarbowej (urzędu podatkowego), w której (którego) okręgu ma siedzibę, w porządku wskazanym w § 92 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 lipca 1920 r. zawierającego przepisy wykonawcze dla obszaru b. zaboru rosyjskiego w przedmiocie opodatkowania spadków i darowizn (Dz. Ust. R. P. Nr. 78, poz. 524), przyczem będą analogicznie stosowane przepisy § 6 część druga i § 7 niniejszego rozporządzenia.

O ile obligacje 5% długoterminowej pożyczki państwowej z 1920 r. nie mogą być przedstawione notarjuszowi, względnie sądowi, z powodu, że, zgodnie z obowiązującemi w tym względzie przepisami zostały zlombardowane lub złożone na zabezpieczenie otwartego kredytu w Polskiej Kasie Pożyczkowej, w krajowych bankach dewizowych lub też w ich oddziałach, znajdujących się w obrębie granic Rzeczypospolitej Polskiej, instytucje te, na żądanie strony interesowanej, same wytną kupon każdej obligacji zapadający w drugiem półroczu 1925 r., włożą wycięty kupon do odnośnej obligacji, a na odwrotnej stronie kwitu lombardowego (zaświadczenia zastawniczego), w którem winien być uwidoczniony numer i wartość nominalna każdej dotyczącej obligacji, zamieszczą następującą adnotację:

„Zużytkowano dla pożyczki przymusowej pod pozycją księgi . . . . dnia . . . .

Podpisy"

pieczęć

Fakt wycięcia kuponów należy uwidocznić w księdze lombardu, a następnie wręczyć stronie kwit lombardowy (zaświadczenie zastawnicze).

Wręczenie kwitu (zaświadczenia), zawierającego wspomnianą adnotację notarjuszowi, względnie sądowi, ma taki sam skutek, jak okazanie oryginalnych obligacji z tem, że notarjusz, względnie sąd, wypełni w tych wypadkach rubryki 1 — 4, tudzież 12 i 13 kontroli (wzór 1), a następnie postąpi w trybie, wskazanym w części trzeciej niniejszego paragrafu.

Wspomnianym instytucjom wolno jednak zamieszczać powyższą adnotację na kwicie lombardowym (zaświadczeniu zastawniczem) tylko jednocześnie z wycięciem kuponów obligacji. Gdyby zatem na obligacje, których kupony zostały już wycięte, miał być wydany z jakiegokolwiek powodu nowy kwit lombardowy (zaświadczenie zastawnicze), to na kwicie (zaświadczeniu) takim nie wolno już powtórnie zamieszczać wspomnianej adnotacji, a to pod rygorem skutków, przewidzianych w art. 101 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 82, poz. 550).

§ 5. Władza podatkowa I instancji bezzwłocznie, po otrzymaniu kontroli, sprawdzi (§ 7) w kasie skarbowej (urzędzie podatkowym), czy zabezpieczenia złożone, w trybie, wskazanym w § 3 ustęp pierwszy względnie w § 4 wedle znajdujących się w kasie kuponów, względnie kwitów (zaświadczeń) lombardowych, zostały rzeczywiście pokryte, przedziurkuje kwity (zaświadczenia) lombardowe, a następnie wezwie osoby, wskazane w rubryce 3 kontroli, do odbioru kuponów, względnie kwitów (zaświadczeń) lombardowych z kasy skarbowej (urzędu podatkowego).

§ 6. O ile zabezpieczenie będzie złożone w trybie określonym w § 3 ustęp drugi, notarjusz, względnie sąd, pobierze je i zapisze do kontroli wspomnianej w paragrafie poprzednim (w rubrykach 1 — 4, tudzież 6, względnie 7 lub 8) oraz wyda osobie zbywającej (§ 2) wierzytelny, wolny od opłaty stemplowej, wyciąg z kontroli, jako dowód złożonego zabezpieczenia, poczem wpłaci pobrane z tego tytułu kwoty do kasy skarbowej (urzędu podatkowego), w której (którego) okręgu ma siedzibę, w porządku wskazanym w § 92 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 78, poz. 524).

Przy każdej wpłacie należy złożyć kasie skarbowej (urzędowi podatkowemu) oba egzemplarze kontroli (wzór 1).

§ 7. Kasa skarbowa (urząd podatkowy) pobierze i stwierdzi wpłaty uskutecznione przez notarjusza, względnie sąd w obu egzemplarzach kontroli (wzór 1, w rubryce 9, względnie 14), przy każdej odnośnej pozycji zapisze każdą zaświadczoną przez siebie pozycję na rachunek depozytowy władzy podatkowej I instancji swego okręgu, wydając wpłacającemu pokwitowanie na zasadach ogólnych, poczem jeden egzemplarz kontroli zatrzyma u siebie i przechowa w porządku numeracji (§ 10) oddzielnie dla każdego notarjusza, względnie sądu, a drugi egzemplarz prześle władzy podatkowej I instancji swego okręgu.

§ 8. Władza podatkowa I instancji zarządzi w swoim czasie zaliczenie zabezpieczenia (§ 3), wy

kazanego w kontroli (wzór 1) na poczet obu rat pożyczki przymusowej wspomnianych w art. 7 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 67, poz. 455), a przypadających od zbywającego (§ 2), o ile zaś sama nie jest właściwą do dokonania rozkładu pożyczki przymusowej dla osoby zbywającej, prześle bezzwłocznie wyciąg z kontroli władzy właściwej.

Jeżeli ogólna suma pożyczki przymusowej, przypadająca od osoby zbywającej (§ 2), będzie niższą od kwoty zabezpieczenia, złożonego w trybie wskazanym w § 3 ustęp 2 i § 6, władza podatkowa I instancji, właściwa do określenia drugiej raty pożyczki przymusowej dla wspomnianej osoby, spowoduje, na żądanie płatnika, zwrot nadpłaty przed uprawomocnieniem się wymiaru drugiej raty pożyczki przymusowej. Po tym terminie zwrot nadpłaty nie będzie mógł nastąpić.

§ 9. Notarjusz, względnie sąd wciągnie do kontroli każdy akt dotyczący tranzakcji umownych, określonych w § 1, a więc także akty, przy których zabezpieczenie nie będzie pobrane z powodu, że zbywający wykaże się zaświadczeniem władzy skarbowej, że bądź nie podlega obowiązkowi nabycia pożyczki przymusowej, bądź obowiązek ten należycie spełnił, bądź też uzyskał uwolnienie od obowiązku złożenia zabezpieczenia w myśl § 14 niniejszego rozporządzenia (rubryka 5 kontroli).

§ 10. Numeracja (rubryka 1 kontroli) winna być dla każdego roku kalendarzowego oddzielna i nie przerwana.

§ 11. W każdym akcie, dotyczącym tranzakcji umownych, określonych w § 1 notarjusz, względnie sąd, winien stwierdzić fakt pobrania zabezpieczenia i sposób jego obliczenia i złożenia (§ 3), bądź też powód niepobrania zabezpieczenia (§ 9).

§ 12. Przy rewizjach w przedmiocie opłat stemplowych, funkcjonarjusze, delegowani do tych czynności, winni zwracać baczną uwagę na to, czy przepisy art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 105, poz. 692), oraz przepisy niniejszego rozporządzenia były ściśle przestrzegane, a o każdem dostrzeżonem naruszeniu tych przepisów winni bezzwłocznie zawiadomić właściwą władzę podatkową I instancji, a to pod rygorem skutków wspomnianych w art. 104 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 82, poz. 550).

§ 13. W razie naruszenia przepisów art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r., o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 105, poz. 692), względnie przepisów niniejszego rozporządzenia, winni pociągnięci będą do odpowiedzialności w trybie wskazanym w art. 104 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 82, poz. 550).

§ 14. Ministerstwo Skarbu może w wypadkach, na szczególne uwzględnienie zasługujących, udzielić częściowego lub zupełnego zwolnienia od obowiązku złożenia zabezpieczenia.

Prośby o takie ulgi należy wnosić do władzy skarbowej II instancji, która po sprawdzeniu danych przedkłada je wraz z swym wnioskiem Ministerstwu Skarbu do decyzji.

Minister Skarbu:
w z. (—) *Weinfeld.*

Minister Sprawiedliwości:
(—) *Sobolewski.*

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
(—) *Dr. J. Trzciński.*

(Dz. Ust. Nr. 74 z dn. 10/IX 1921 r., poz. 504).

Władza podatkowa I Instancji ....

Kasa skarbowa (Urząd podatkowy) ....

Sąd ....

Notarjusz ....

Załącznik
do § 4 rozporządzenia.

Wzór form. I.

KONTROLA ZABEZPIECZENIA WEWNĘTRZNEJ PRZYMUSOWEJ POŻYCZKI PAŃSTWOWEJ

za rok

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14
					Złożono zabezpieczenie								
№ kolejny	№ repertorjum względnie rejestru uwierzytelnień, oraz data sporządzenia względnie uwierzytelnienia aktu	Imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania (adres) zbywającego	Krótka treść aktu, tudzież sposób obliczenia zabezpieczenia z uwzględnieniem ewentualnie pokrytej już pierwszej raty	Data i liczba zaświadczenia władzy skarbowej, zwalniającego od obowiązku złożenia zabezpieczenia	Gotówka	Biletami skarbowemi (numery, kategorje wartości)	Obligacjami krótkoterminowej pożyczki (numery i kategorje wartości)	Data, pozycja głównego dziennika kasowego, podpis i pieczęć Kasy skarbowej (Urzędu podatkowego)	Okazano obligacje długoterminowej pożyczki państwowej i wycięto i zatrzymano kupon każdej obligacji, zapadający w drugiem półroczu 1925 r. (numery i kategorje wartości)	Okazano obligacje 3% renty państwowej z 1921 r., wycięto i zatrzymano kupon każdej obligacji, zapadający w drugiem półroczu 1925 r. (numery i kategorje wartości obligacji)	Oznaczenie instytucji lombardowej, numer kwitu lombardowego (zaświadczenia zastawniczego) i data zamieszczenia na nim adnotacji wspomnianej w § 4 rozporządzenia	Numery i kategorje zlombardowanych obligacji długoterminowej pożyczki państwowej	UWAGA
					Marek							Marek	

Sąd (specjalny poborca) ....

Notarjusz ....

Wzór do § 92 rozp. Min. Sk. z 22/7 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 78 poz. 524) i § 4 rozporządzenia niniejszego (poz. 504).

.... dnia 19

DO KASY SKARBOWEJ (Urzędu podatkowego)

w ....

Na poczet poborów na rzecz Skarbu Państwa za miesiąc ....

wpłacam niniejszem:

tytułem opłat stemplowych .... mk. .... fen. ....

„ podatki od darowizn .... mk. .... fen.

„ zabezpieczenia pożyczki przymusowej:

.... mk.

.... mk.

.... mk.

Razem . . . mk. .... fen.

słowami ....

....

(podpis)

422.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 lipca 1921 roku

o rozkładzie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 67, poz. 455) tudzież art. 14 ustawy z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 105, poz. 692) zarządza się co następuje:

Osoby obowiązane do pokrycia pożyczki przymusowej.

§ 1. Do pokrycia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej należy pociągnąć:

A) z tytułu posiadanego majątku:

1) osoby fizyczne jakoteż spadki wakujące (nie objęte), podlegające na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 82, poz. 550) państwowemu podatkowi majątkowemu na okres wymiarowy 1921/23,

2) osoby prawne, podlegające państwowemu podatkowi przemysłowemu, względnie zarobkowemu na rok 1921.

Spółki jednak wymienione w art. 22 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym podlegają pożyczce przymusowej, jako samoistny przedmiot podatkowy, tylko w wypadkach, określonych w § 4 niniejszego rozporządzenia.

B) Z tytułu dochodu płynącego z pracy zarobkowej:

Osoby fizyczne, podlegające na zasadzie powołanej ustawy, tudzież ustawy z dnia 14 czerwca 1921 r. w przedmiocie unormowania podstaw wymiaru państwowego podatku dochodowego i majątkowego na rok podatkowy 1921 (Dz. Ust. Nr. 54, poz. 341), państwowemu podatkowi dochodowemu na rok 1921 od dochodów, osiągniętych z uposażeń służbowych, z pracy najemnej, z tantjem, jakoteż z zawodów wyzwolonych (np. z praktyki lekarskiej, adwokatury i t. p.), tudzież z wszelkiego rodzaju rzemiosł i wogóle z wszelkiego rodzaju zatrudnień zarobkowych (np. pośrednictwo, maklerstwo i t. p.), opartych przeważnie na pracy, a nie na kapitale.

Zwolnienia.

§ 2. Od obowiązku pokrycia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej są wolne:

1) Państwo tudzież związki samorządowe.

2) osoby wymienione w § 1 ustęp A) niniejszego rozporządzenia, o ile majątek ich nie przenosi 100.000 marek.

Odnośnie do osób wyszczególnionych w § 1, ustęp B) niniejszego rozporządzenia, będą wydane odrębne zarządzenia.

Przedmiot i podstawa wymiaru.

§ 3. Wymiar podatku majątkowego, dokonany na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 82, poz. 550), będzie służył za podstawę do oznaczenia przedmiotu i wartości majątku osób wymienionych w § 1, ustęp A) punkt 1 w sposób, który zostanie określony dla rozkładu pożyczki przymusowej w osobnem rozporządzeniu wykonawczem. W każdym razie wprowadza się następujące zmiany:

Od szacunku, ustalonego przy wymiarze podatku majątkowego, odlicza się wartość udziału w nieruchomościach, jakoteż wierzytelnościach hipotecznych, będących wspólną własnością kilku osób, lub też spółek, wymienionych w art. 22 powołanej ustawy: nadto potrąca się także wartość udziału w długach, obciążających takie nieruchomości, względnie wierzytelności hipoteczne — pod warunkiem, że łączna czysta wartość wszystkich udziałów w takiej wspólnej nieruchomości, względnie w takiej wspólnej wierzytelności hipotecznej, przekracza 100.000 marek.

Odnośnie do sposobu traktowania przy obliczaniu pożyczki przymusowej przedmiotów majątkowych, wymienionych w art. 121, ustęp 1 powołanej ustawy, jeśli wartość ich nie przenosi 300.000 marek, będą wydane odrębne zarządzenia.

§ 4. Współwłaściciele nieruchomości, jakoteż wierzytelności hipotecznych, o czystej wartości przekraczającej 100.000 marek, biorą udział w realizacji wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej, jako odrębny i samoistny podmiot podatkowy, na imię którego dokonywa się rozkładu tejże pożyczki, przypadającej od takich przedmiotów majątkowych.

Wartość wspomnianych przedmiotów majątkowych (ogólna i czysta) ustala się przez zesumowanie wartości (ogólnej i czystej) wszystkich udziałów ustalonych przez komisje szacunkowe, wspomniane w art. 135 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym, przy wymiarze podatku majątkowego na okres wymiarowy 1921/23 dla wszystkich uczestników.

Gdyby z jakiegokolwiekbądź powodu udział jakiś został pominięty przez komisję szacunkową, przy wymiarze podatku majątkowego, wartość takiego udziału ustala się w stosunku do udziałów oszacowanych dla podatku majątkowego.

Przepisy niniejszego paragrafu stosują się także w wypadkach, w których chodzi o nieruchomości lub wierzytelności hipoteczne, będące własnością spółek wymienionych w art. 22 powołanej ustawy.

§ 5. Za podlegający pożyczce przymusowej majątek osób, wymienionych w § 1, ustęp A) punkt 2 niniejszego rozporządzenia, uważa się w regule sumę kapitału zakładowego (akcyjnego, udziałowego, składkowego i t. p.), tudzież zapasowego i rezerwowego, uwidocznioną w sprawozdaniu za rok operacyjny 1920, względnie o ile rok operacyjny nie schodzi się z rokiem kalendarzowym 1920, w sprawozdaniu za rok gospodarczy 1919/20 lub też o ile osoba prawna rozpoczęła działalność, na zysk obliczoną, dopiero w 1921 r., w sprawozdaniu za rok operacyjny 1921 r., względnie za rok gospodarczy 1921/22.

O ile jednak osoby wspomniane posiadają nieruchomości, maszyny, narzędzia produkcji, lub patenty, nabyte przed rokiem 1920 należy wyrażoną w sprawozdaniu wartość bilansową tych przedmiotów przewalutować drogą pomnożenia jej przez następujące współczynniki:

a) o ile nabycie nastąpiło przed 1 stycznia 1916 r. przez 5;

b) o ile nabycie nastąpiło w czasie od 1 stycznia 1916 r. do 31 grudnia 1918 r. — przez 3;

c) o ile nabycie nastąpiło w r. 1919 — przez 2.

A więc, naprzykład: suma kapitału zakładowego, zapasowego i rezerwowego wynosi 10.000.000 mk.; do stanu czynnego sprawozdania wciągnięto nieruchomość, nabytą w r. 1912 z kwotą 2.000.000 mk. Kwotę pożyczki przymusowej oblicza się w następujący sposób: od kwoty 10.000.000 mk. odlicza się kwotę 2.000.000 mk. pozostaje 8.000.000 mk., do tej kwoty dolicza się iloczyn 2.000.000×5=10.000.000 mk. ogólna zatem kwota majątku podlegającego pożyczce przymusowej wynosi 18.000.000 mk.

Postanowienia jednak ustępu poprzedniego nie mają zastosowania, o ile kapitał zakładowy został już za zgodą Ministra Skarbu przewalutowany, a powstałą wskutek tego nadwyżkę kapitału uwidoczniono już w sprawozdaniu za rok operacyjny 1920, względnie 1919/20.

Wartość majątku osób prywatnych, obliczona w trybie wskazanym w częściach poprzednich niniejszego paragrafu, nie może być jednak niższą, niż wartość skapitalizowana na podstawie 25 krotności przeciętnego rocznego zysku, przyjętego za podstawę wymiaru podatku procentowego od zysku, względnie szczególnego podatku zarobkowego za lata podatkowe 1919/1921.

Za kapitał zakładowy instytucji kredytowych, emitujących listy zastawne lub obligacje, a nie posiadających kapitału zakładowego, uważa się celem uniknięcia szacowania poszczególnych części składowych własnego majątku 5% emitowanych listów zastawnych względnie obligacji.

Kapitał zakładowy przedsiębiorstw, należących do osób prawnych, których zarządy znajdują się poza obszarem Rzeczypospolitej, określa się wedle przepisów, zawartych w ostatniej części art. 21 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

§ 6. Podlegający pożyczce przymusowej dochód osób, wymienionych w § 1, ustęp B) niniejszego rozporządzenia, określa się w wysokości, ustalonej na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym, tudzież ustawy z dnia 14 czerwca 1921 r. w przedmiocie unormowania podstaw wymiaru państwowego podatku dochodowego i podatku majątkowego na rok podatkowy 1921 (Dz. Ust. Nr. 54, poz. 341) dla wymiaru podatku dochodowego na rok 1921 dla tychże osób, przyczem w rachubę wchodzą tylko źródła podatkowe, wymienione w § 1 ustęp B) niniejszego rozporządzenia, a przyjęte przez wspomniane Komisje przy wymiarze powołanego podatku.

§ 7. Jeżeli osoba fizyczna posiada majątek, podlegający pożyczce przymusowej na zasadzie § 1, ustęp A), punkt 1 i § 3 niniejszego rozporządzenia, a nadto osiąga dochód, podlegający tejże pożyczce na zasadzie § 1 ustęp B) i § 6 niniejszego rozporządzenia, będzie dwukrotnie pociągnięta do realizacji pożyczki przymusowej, a to raz z tytułu posiadanego majątku, drugi raz z tytułu osiągniętego dochodu, o ile oczywiście majątek, względnie dochód, przenosi minimalną granicę, wolną od pożyczki przymusowej (§ 2).

Stawki pożyczki przymusowej.

§ 8. Pożyczkę przymusową, przypadającą od wartości majątku (§ 1, ustęp A) niniejszego rozporządzenia), oblicza się wedle następującej taryfy:

Stopień	Od wartości majątku	Kwota pożyczki przymusowej mk polskich
1 ponad	100.000 do 110.000	2.000
2 „	110 000 „ 120.000	2.200
3 „	120.000 „ 130.000	2 400
4 „	130.000 „ 140.000	2.600
5 „	140.000 „ 160.000	3.200
6 „	160 000 „ 180 000	3.700
7 „	180 000 „ 200 000	4.400
8 „	200.000 „ 240.000	5.500
9 „	240.000 „ 280.000	6.700
10 „	280.000 „ 320 000	8.000
11 „	320.000 „ 360.000	9 300
12 „	360.000 „ 400.000	10 800
13 „	400.000 „ 450 000	12.600
14 „	450 000 „ 500.000	14.500
15 „	500.000 „ 550 000	16.500
16 „	550.000 „ 600.000	18.600
17 „	600.000 „ 650.000	20.800
18 „	650.000 „ 700.000	23.100
19 „	700 000 „ 750.000	25 500
20 „	750.000 „ 800.000	28.000
21 „	800.000 „ 850.000	30.600
22 „	850.000 „ 900.000	33.300
23 „	900.000 „ 950.000	36.100
24 „	950.000 „ 1.000.000	39.000
25 „	1.000.000 „ 1.100.000	44.000
26 „	1.100.000 „ 1.200.000	52.800
27 „	1.200.000 „ 1.300.000	62.400
28 „	1.300 000 „ 1.400.000	72.800
29 „	1.400.000 „ 1.500.000	84.000
30 „	1.500.000 „ 1.600.000	96.000
31 „	1.600 000 „ 1.700.000	108 800
32 „	1.700.000 „ 1.800 000	122 400
33 „	1.800.000 „ 1.900.000	136.800
34 „	1.900.000 do 2 000.000	152.000
35 „	2.000.000 „ 2.100.000	168.000
36 „	2 100 000 „ 2.200.000	184.800
37 „	2.200.000 „ 2.300.000	202.400
38 „	2.300 000 „ 2.400.000	220 800
39 „	2.400.600 „ 2 500.000	240.000
40 „	2.500.000 „ 2.600 000	260.000
41 „	2.600.000 „ 2.700.000	280 800
42 „	2.700.000 „ 2 800.000	302.400
43 „	2.800.000 „ 2.900.000	324.800
44 „	2.900.000 „ 3.000.000	348.000
45 „	3.000.000 „ 3 100.000	372.000
46 „	3.100.000 „ 3.200.000	396.800
47 „	3.200.000 „ 3.300.000	422.400
48 „	3.300.000 „ 3.400.000	448.800
49 „	3.400.000 „ 3.500.000	476.000
50 „	3.500.000 „ 3.600.000	504.000
51 „	3.600.000 „ 3.700.000	532.800
52 „	3.700 000 „ 3.800.000	562.400
53 „	3.800 000 „ 3.900.000	592.800
54 „	3.900 000 „ 4.000.000	624.000
55 „	4.000 000 „ 4 100 000	656.000
56 „	4.100.000 „ 4.200.000	688.800
57 „	4.200.000 „ 4.300.000	772.400
58 „	4.300.000 „ 4.400.000	756.800
59 „	4.400.000 „ 4.500.000	792.000
60 „	4.500.000 „ 4.600.000	828.000
61 „	4.600.000 „ 4.700.000	864.800
62 „	4.700.000 „ 4.800.000	902.400
63 „	4.800.000 „ 4.900.000	940.800
64 „	4.900.000 „ 5 000.000	980.000
65 „	5.000.000 „ 20% wartości majątku.	

§ 9. Jeżeli w skład podlegającego pożyczce przymusowej majątku płatników, wymienionych w § 1 ustęp A) punkt 1 niniejszego rozporządzenia, wchodzi udział w majątku osób prawnych (§ 1 ustęp A) punkt 1) pociągniętych do pożyczki przymusowej, oblicza się na żądanie płatnika od ogólnej sumy pożyczki przymusowej, obciążającej tegoż płatnika, przypadającą stosunkowo na ten udział kwotę pożyczki przymusowej.

Bliższe w tym względzie postanowienia będą osobno wydane.

Zaliczka na pożyczkę przymusową.

§ 10. Na poczet pożyczki przymusowej, przypadającej od płatników, wymienionych w § 1 ustęp A) punkty 1 i 2 niniejszego rozporządzenia będzie pobraną zaliczka (pierwsza rata), której rozkład, wysokość i pobór określi oddzielne rozporządzenie Ministra Skarbu.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

w z. (—) *Weinfeld.*

(Dz. Ust. Nr. 74 z dn. 10/IX 1921 r., poz. 505).

423.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 27 lipca 1921 r.

o poborze pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. w przedmiocie wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 67, poz. 455), tudzież art. 14 ustawy z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 105, poz. 692), zarządza się, co następuje:

Podmioty pożyczki przymusowej.

§ 1. Osoby fizyczne i prawne, obowiązane do opłacania państwowych podatków bezpośrednich, wyszczególnionych w § 3 niniejszego rozporządzenia, winny w trybie, wskazanym w paragrafach następnych, nabyć pierwszą ratę wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej, ustanowionej ustawą z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 67, poz. 455).

§ 2. Państwo tudzież związki samorządowe zwolnione są od udziału w pożyczce przymusowej.

Od obowiązku pokrycia pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej są nadto zwolnieni płatnicy, których roczna należność w podatkach wymienionych w § 3 ustęp I lit. a i ust. II lit. a, obliczana na zasadzie ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu i podwyższeniu podatków gruntowych i podymnego na obszarze b. Królestwa

Kongresowego (Dz. Ust. R. P. Nr. 71, poz. 477), względnie na zasadzie ustaw z dnia 14 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku gruntowego na obszarze b. zaboru austrjacko-węgierskiego (Dz. Ust. R. P. Nr. 61, poz. 389) i z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku domowo-klasowego na obszarach b. zaboru austrjacko-węgierskiego (Dz. Ust. R. P. Nr. 70, poz. 469) nie przenosi 50 mk., tudzież płatnicy, których roczna należność w podatku, wymienionym w § 3 ustęp II, lit. c I. 1 nie przenosi 30 mk.

§ 3. Do pokrycia pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej należy pociągnać:

I. W b. dzielnicy rosyjskiej:

a) płatników podatku gruntowego i podymnego,

b) płatników państwowego podatku od nieruchomości miejskich,

c) 1) płatników zasadniczego podatku przemysłowego od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, nie obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, z wyjątkiem podatku od zajęć osobistych, tudzież podatku od handlu rozwozowego, obnośnego i jarmarcznego,

2) płatników podatku dodatkowego przemysłowego od przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań,

d) płatników podatku hipotecznego.

II. W b. dzielnicy austrjackiej:

a) płatników podatku gruntowego na całym obszarze, oraz domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego poza miastami i miasteczkami, wymienionemi w ustawach krajowych b. Królestwa Galicji (z d. 13 marca 1889 r. Nr. 24 Dz. Ust. Kraj. i z d. 3 lipca 1896 r. Nr. 51 Dz. Ust. Krajowych),

b) płatników podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego na całym obszarze, oraz podatku domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego w wspomnianych wyżej miastach i miasteczkach,

c) płatników: 1) powszechnego podatku zarobkowego od przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych, z wyłączeniem podatku od zajęć osobistych, tudzież podatku od przedsiębiorstw domokrążnych i wędrownych; 2) szczególnego podatku zarobkowego.

d) płatników podatku rentowego, wymierzonego na podstawie zeznań.

§ 4. Na zasadzie części 1 art. 7, ustawy z dnia z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 67, poz. 455), Ministerstwo Skarbu ustala mnożnik dla każdej kategorji podatku, wymienionej w paragrafie poprzednim, w wysokości następującej:

A. Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej:

a) dla podatku gruntowego i podymnego, obliczonych w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 71, poz. 477) — 48,

b) dla państwowego podatku od nieruchomości miejskich — 48,

c) 1) dla zasadniczego podatku przemysłowego, wspomnianego w § 3 ustęp 1, lit. c 1), obliczonego wedle stawek, wprowadzonych ustawą z dnia 6 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu ustaw i rozporządzeń o podatku przemysłowym (Dz. Ust. R. P. Nr. 66, poz. 437),

dla przedsiębiorstw handlowych — 20;
" " przemysłowych — 15)

2) dla podatku od kapitału przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania sprawozdań, a obliczonego w tym celu wedle stawki, wprowadzonej w art. 11 ustawy z dnia 6 lipca 1920 roku (Dz. Ust. R. P. Nr. 66, poz. 437) — 10;

d) dla podatku hipotecznego — 4.

B. Na obszarze b. dzielnicy austrjackiej:

a) dla podatków gruntowego na całym obszarze, oraz domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego poza miastami i miasteczkami, podpadającemi pod przepisy ustaw krajowych b. Królestwa Galicji (z dnia 13 marca 1889 Nr. 24 Dz. ust. kraj. i z dnia 3 lipca 1896 Nr. 51 Dz. ust. kraj.), a obliczonych w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o podwyższenie podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 61, poz. 389) i ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku domowo-klasowego (Dz. Ust. R. P. Nr. 70, poz. 469) — 56;

b) 1. dla podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego, pobieranego w mieście Lwowie — 9;

2. dla podatku domowo-czynszowego, płatnego i idealnego, pobieranego na pozostałym obszarze izby skarbowej lwowskiej, tudzież na obszarze izby skarbowej krakowskiej — 12;

3. dla podatku domowo-klasowego, płatnego i idealnego, pobieranego w miastach i miasteczkach, podpadających pod przepisy ustaw krajowych b. Królestwa Galicji (z dnia 13 marca 1889 Nr. 24, Dz. ust. kraj. i z dnia 3 lipca 1896, Nr. 51 Dz. ust. kraj.), a wymierzonego na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o podwyższeniu podatku domowo-klasowego (Dz. Ust. R. P. Nr. 70, poz. 469) — 28;

c) 1. dla powszechnego podatku zarobkowego, wspomnianego w § 3, ustęp II, lit. c. 1 — 17;

2. dla szczególnego podatku zarobkowego, obliczonego w tym celu w myśl § 100 austrjackiej ustawy z dnia 25 października 1896 Dz. U. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych w wysokości minimalnej od kapitału zakładowego — 90;

d) dla podatku rentowego, wymierzonego na podstawie zeznań — 16.

Postanowienia, zawarte w części A. i B. niniejszego paragrafu pod lit. a) i b), nie stosują się do przedsiębiorstw sprawozdawczych, pociągniętych w myśl części A. lub B. lit. c. 2 do pokrycia pożyczki przymusowej w stosunku do ich kapitału zakładowego.

§ 5. Kwotę pierwszej raty pożyczki przymusowej, przypadającą od płatnika, oblicza się przez pomnożenie kwoty każdej, wymierzonej mu za rok 1920, względnie za rok gospodarczy 1919/1920; ewentualnie obliczonej w tym celu wedle stanu dnia 31-go grudnia 1920 r. katagorji podatku (§ 3) przez odnośny mnożnik (§ 4). W celu obliczenia zatem pożyczki przymusowej, przypadającej od przedsiębiorstw, obowiązanych do publicznego składania sprawozdań wedle wysokości podatku od kapitału (§ 4 A. lit. c, 2), względnie szczególnego podatku zarobkowego (§ 4 B. lit. c. 2), należy na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej obliczyć podatek od kapitału, bez potrącenia kwoty zasadniczego podatku przemysłowego, na obszarze zaś

b. dzielnicy austrjackiej, podatek minimalny, bez względu na wysokość szczególnego podatku zarobkowego.

O ile wymiary podatków, wymienionych w § 4 w ustępach A. i B. lit. a) i b) c) l. d), nie zostały za rok 1920 jeszcze uskutecznione, należy za podstawę obliczenia pierwszej raty przyjąć ostatni wymiar danej kategorji podatku.

§ 6. Obliczenie pierwszej raty pożyczki przymusowej dla każdego płatnika uskutecznia urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych, względnie na obszarze b. dzielnicy austrjackiej, urząd podatkowy na podstawie ksiąg poboru (ksiąg głównych) odnośnych kategorji podatków (§ 3), przyczem z uwagi na przepis § 2 pomija się zupełnie podatki, wymierzone Państwu oraz związkom samorządnym (miastom, gminom i. t. p.), podatki gruntowe i podymne, względnie gruntowe i domowo-klasowe (§ 3, ustęp I. lit. a), oraz ustęp II lit. a), nie przenoszące rocznie 50 mk. u jednego płatnika i kwoty powszechnego podatku zarobkowego, nie przenoszące rocznie 30 mk. u jednego płatnika, wreszcie ze względu na przepis § 4 (ostatni ustęp) pomija się zupełnie podatki, wymienione w § 3 części I lit. a), b), c) 1, część II lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia, a wymierzone przedsiębiorstwom, obowiązanym do publicznego składania sprawozdań, ponoszącym ciężar pożyczki przymusowej w stosunku do ich kapitału zakładowego (§ 4 ustęp A. i B. lit. c. 2).

Danych, dotyczących podatków, wymienionych w § 4 część A. ustęp c. 2, względnie część B., ustęp c. 2, dostarczą Urzędom skarbowym, względnie urzędom podatkowym Izby skarbowe, względnie Administracje podatków we Lwowie i Krakowie.

Kwoty pożyczki oblicza się zawsze od całorocznej kwoty podatku. Obliczone kwoty pożyczki muszą być podzielone przez 100 z tem, że kwoty niższe od 100 marek zaokrągla się na 100 marek. Najniższa kwota pożyczki przymusowej, nałożonej na jednego płatnika, nie może zatem wynosić mniej, niż 100 marek.

Księga poboru pożyczki przymusowej.

§ 7. Wyniki obliczenia pożyczki przymusowej przypadającej od poszczególnych płatników, należy uwidocznić w księgach poboru pożyczki przymusowej (form. A), prowadzonych w dwóch egzemplarzach.

Oddzielne księgi poboru pożyczki przymusowej. należy założyć i prowadzić:

A. Na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej.

I) Dla pożyczki przymusowej, obliczonej na podstawie podatków, wspomnianych w § 3, ustęp I lit. a) (księga poboru Nr. I);

II) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatku, wpomnianego w § 3, ustęp I lit. b) (księga poboru Nr. II);

III) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatku, wspomnianego w § 3, ustęp I lit. c) (księga poboru Nr. III);

IV) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatku, wspomnianego w § 3, ustęp I lit. d) (księga poboru Nr. IV).

B. Na obszarze b. dzielnicy austrjackiej.

I) Dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatków, wspomnianych w § 3, ustęp II lit. a) (księga poboru Nr. I);

II) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatków, wspomnianych w § 3, ustęp II lit. b) (księga poboru Nr. II);

III) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatków, wspomnianych w § 3, ustep II lit. c) (księga poboru Nr. III);

IV) dla pożyczki, obliczonej na podstawie podatku, wspomnianego w § 3, ustęp II lit. d) (księga poboru Nr. IV).

Numerowanie pozycji w każdej księdze poboru pożyczki przymusowej winno następować nieprzerwanie w porządku arytmetycznym.

Wymiary pożyczki przymusowej dla płatników, którym podatki wyszczególnione w § 3, będą wymierzone, po sporządzeniu ksiąg poboru pożyczki przymusowej, zamieszcza się w dalszym ciągu ksiąg poboru pożyczki przymusowej.

Jeden egzemplarz każdej księgi poboru pożyczki przymusowej przeznaczony jest do użytku kasy skarbowej (urzędu podatkowego), drugi zaś egzemplarz do użytku władzy podatkowej I instancji.

Wezwanie do pokrycia pożyczki przymusowej.

§ 8. Na podstawie ksiąg poboru pożyczki przymusowej, sporządzonych w trybie, wskazanym w paragrafach poprzednich, a stwierdzonych własnoręcznym podpisem naczelnika władzy podatkowej pierwszej instancji lub jego zastępcy, władza podatkowa I instancji sporządza wezwanie dla płatników wedle wzoru form. B.

Wezwania te doręcza się za potwierdzeniami odbioru.

Doręczenie tych wezwań uskutecznia się w sposób, przepisany art. 113 do 115 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

Daty doręczenia wezwań (form. B) władza podatkowa I instancji wpisuje w swoim egzemplarzu ksiąg poboru pożyczki przymusowej i o odnośnych wpisach zawiadamia bezzwłocznie kasę skarbową (urząd podatkowy), celem dokonania analogicznych adnotacji w drugim egzemplarzu ksiąg poboru pożyczki przymusowej.

§ 9. Dla płatników, którym podatki gruntowe i podymne (§ 3 ustęp I lit. a) wymierzono nie indywidualnie lecz zbiorowo na imię wsi, względnie osady lub kolonji, urząd skarbowy oblicza przypadającą od każdego z nich kwotę pożyczki przymusowej indywidualnie pod osobnemi pozycjami w księdze poboru pożyczki przymusowej, na podstawie wykazu wewnętrznego rozkładu tych podatków, dokonanego w swoim czasie przez zebranie gromadzkie, względnie zebranie mieszkańców osady lub kolonji — z uwzględnieniem postanowień § 2, część ostatnia niniejszego rozporządzenia, tudzież stawek podatkowych, przypadających w myśl ustawy z dnia 14 lipca 1920 r. o ujednostajnieniu i podwyższeniu podatków gruntowych i podymnego na obszarze b. Królestwa Kongresowego (Dz. Ust. R. P. Nr. 71, poz. 477).

Wykazy te winni wójtowie gmin przedłożyć władzy podatkowej I instancji najpóźniej do dni 14, od daty otrzymania wezwania, a to pod rygorem art. 104

ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i majątkowym.

O uskutecznionem w trybie powyższym obliczeniu pożyczki przymusowej, zawiadamia się tę kategorję płatników indywidualnie w sposób przepisany w paragrafie poprzednim.

Zaliczenie złożonego zabezpieczenia.

§ 10. Na poczet sumy pożyczki przymusowej, wskazanej w wezwaniu, władza podatkowa I instancji zaliczy przedewszystkiem zabezpieczenie, dostarczone już przez płatnika w myśl art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 105, poz. 692), fakt ten uwidoczni w wezwaniu, przed jego doręczeniem i zawiadomi o tem kasę skarbową (urząd podatkowy).

Jeżeli wspomniane zabezpieczenie jest mniejsze od sumy pierwszej raty pożyczki przymusowej, należy wezwać płatnika tylko do pokrycia różnicy (§ 16).

§ 11. Jeżeli wspomniane wyżej zabezpieczenie zostało złożone w gotówce, biletach skarbowych lub obligacjach 5% krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z 1920 r. należy, wzamian za kwotę, zarachowaną w myśl § 10 niniejszego rozporządzenia, na poczet pierwszej raty pożyczki przymusowej wydać płatnikowi obligacje 3% renty państwowej do wysokości tejże kwoty, po uprzedniem wycięciu płatnego w drugiem półroczu 1925 r. kuponu każdej obligacji.

Wycięte w trybie powyższym kupony należy pobrać do depozytu skarbowego i przechowywać w skarbcu w kopertach, które otrzymają płatnicy w kasach skarbowych (urzędach podatkowych) za zwrotem kosztów. Wydanie tych kuponów płatnikom nastąpi bezzwłocznie, po sprawdzeniu przez naczelnika władzy podatkowej I instancji, prawidłowości pokrycia pierwszej raty pożyczki przymusowej. O fakcie dokonanego sprawdzenia, naczelnik władzy podatkowej I instancji czyni wzmiankę w rubryce „uwaga“ księgi poboru pożyczki przymusowej (form. A.) przy każdej odnośnej pozycji. Termin wydawania kuponów władzą podatkowa I instancji zakomunikuje płatnikom we właściwym czasie.

Odwołania.

§ 12. Od wezwania do nabycia pożyczki przymusowej (form. B.) wolno płatnikowi w ciągu dni 30, po doręczeniu wezwania, wnieść pisemne lub protokólarne odwołanie do władzy podatkowej I instancji, wskazanej w wezwaniu.

Jeżeli odwołanie zostało nadane na pocztę, to za dzień wniesienia odwołania uważa się dzień nadania na pocztę.

§ 13. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje w regule wykonania wezwania.

Jeżeli jednak płatnik dołączy do odwołania dowody (np. zaświadczenie urzędu gminnego, zaświadczenie 2 znawców sądowych, wierzytelny wyciąg z ksiąg handlowych i t. p.), stwierdzające, że z uwagi na postanowienia art. 5 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o wewnętrznej przymusowej pożyczce Państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 67, poz. 455), bądź wcale nie podlega obowiązkowi pokrycia pożyczki przymusowej, bądź przypadająca odeń ostateczna suma pożyczki przymusowej będzie mniejsza, niż zażądana odeń pierwsza rata tej pożyczki, lub też wreszcie, że z powodu mylnego obliczenia wielokrotności podatkowej określona w wezwaniu (form. B.) pierwsza rata pożyczki przymusowej jest większa od sumy prawnie (§ 5) należącej się, władza podatkowa I instancji natychmiast wstrzyma wykonanie wezwania co do kwoty, którą płatnik wykaże, jako nienależną. W tych wypadkach winien jednak płatnik dopełnić obowiązków, określonych w § 16 co do niespornej kwoty pożyczki.

Do osób, które w odwołaniach podadzą lub zaświadczą nieprawdziwe okoliczności, stosować należy postanowienia ktrne art. 99, 101 i 104 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym.

§ 14. Władza podatkowa I instancji rozstrzyga odmownie, we własnym zakresie działania, odwołania spóźnione, t. j. wniesione po upływie terminu 30-dniowego zakreślonego w § 12.

Nadto rozstrzyga władza podatkowa I instancji we własnym zakresie działania we wszystkich tych wypadkach, w których żądanie odwołania jest niewątpliwie prawnie uzasadnione, a określona w wezwaniu (form. B.) pierwsza rata pożyczki przymusowej nie przekracza kwoty 10,000 mk.

We wszystkich innych wypadkach rozstrzyga odwołanie ostatecznie izba skarbowa, której władza podatkowa I instancji prześle odwołanie bezzwłocznie po złożeniu wraz ze swoją opinją i wyciągiem z księgi poboru pożyczki przymusowej, dotyczącym zaskarżonej sprawy.

W pierwszym rzędzie należy bezzwłocznie rozstrzygnąć odwołanie, wspomniane w § 13 część druga niniejszego rozporządzenia.

§ 15. Decyzję zapadłą na odwołanie władza podatkowa I instancji zakomunikuje bezzwłocznie płatnikowi — natomiast kasie skarbowej (urzędowi podatkowemu) tylko w tych wypadkach, w których określona pierwotnie suma pierwszej raty pożyczki przymusowej ulegnie zmianie.

Termin i sposób pokrycia pożyczki przymusowej.

§ 16. Jeżeli płatnik, bądź wcale nie złożył zabezpieczenia w myśl art. 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust R. P. Nr. 105, poz. 692), bądź też złożone przezeń zabezpieczenie jest mniejsze od sumy, wskazanej w wezwaniu (§ 10 część druga niniejszego rozporządzenia), winien w ciągu 60 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu wezwania:

1) bądź wykazać się wobec kasy skarbowej (urzędu podatkowego) wskazanej w temże wezwaniu, że nabył już obligacje 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki przymusowej z 1920 r. lub też obligacje 3% renty państwowej z 1921 r. w wysokości sumy określonej w wezwaniu.

Obligacje winny być wręczone Kasie Skarbowej (urzędowi podatkowemu) wraz z wszystkiemi niezapadłemi jeszcze kuponami. Kasa skarbowa (urząd podatkowy) wytnie płatny w drugiem półroczu 1925 r. kupon każdej obligacji, poczem obligacje zwróci bezzwłocznie płatnikowi. Z wyciętemi kuponami kasa skarbowa (urząd podatkowy), względnie władza podatkowa I instancji postąpią w trybie, wskazanym w § 11 część druga. Uwzględnione jednak będą tyl-

ko takie obligacje, których kupony w myśl powyższego nie zostały jeszcze wycięte.

O ile płatnik nie może przedstawić obligacji 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z 1920 r., z powodu, że zgodnie z obowiązującemi w tym względzie przepisami zostały zlombardowane lub złożone na zabezpieczenie otwartego kredytu w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, w krajowych bankach dewizowych, lub też w ich oddziałach, znajdujących się w obrębie granic Rzeczypospolitej Polskiej, instytucje te na żądanie płatnika same wytną kupon każdej obligacji, płatny w drugiem półroczu 1925 r., włożą wycięty kupon do odnośnej obligacji, a na odwrotnej stronie kwitu lombardowego (zaświadczenia zastawniczego), w którym winien być uwidoczniony numer i wartość nominalna każdej odnośnej obligacji zamieszczą następującą adnotację:

„Zużytkowano dla pożyczki przymusowej pod pozycją księgi . . . . . . dnia . . . . . ."

Podpisy

(pieczęć)

Fakt wycięcia kuponu należy uwidocznić w księdze lombardu, a następnie wręczyć płatnikowi kwit lombardowy (zaświadczenie zastawnicze).

Wręczenie kasie skarbowej (urzędowi podatkowemu) takiego kwitu lombardowego (zaświadczenia) ma ten sam skutek, jak przedstawienie oryginalnych obligacji, z tem, że kasa skarbowa (urząd podatkowy), względnie władza podatkowa I instancji postąpią z takim kwitem lombardowym (zaświadczeniem zastawniczem) analogicznie w trybie, wskazanym w § 11, część druga, a nadto władza podatkowa I instancji w dowód sprawdzenia prawidłowości pokrycia pierwszej raty pożyczki przymusowej, przedziurkuje kwit lombardowy (zaświadczenie zastawnicze) przed wydaniem go płatnikowi.

Wspomnianym instytucjom wolno jednak zamieszczać powyższą adnotację na kwicie lombardowym (zaświadczeniu zastawniczem) tylko jednocześnie z wycięciem kuponów obligacji. Gdyby zatem na obligacje, których kupony zostały już wycięte, miał być wydany z jakiegokolwiekbądź powodu nowy kwit lombardowy (zaświadczenie zastawnicze), to na kwicie takim (zaświadczeniu) nie wolno już powtórnie zamieszczać wspomnianej adnotacji, a to pod rygorem skutków, przewidzianych w art. 101 ustawy z dnia 16 lipca 1920 roku o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym;

2) bądź też wykupić obligacje 3% renty państwowej w wysokości wskazanej w wezwaniu, a to albo gotówką, albo biletami skarbowemi lub obligacjami 5% krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej, posiadającemi wszystkie niepłatne jeszcze kupony.

Wzamian za kwoty złożone, w myśl ustępu poprzedniego będą wydawane obligacje 3% renty państwowej z 1921 r., po poprzedniem wycięciu przez kasę skarbową (urząd podatkowy) kuponu każdej obligacji płatnego w drugiem półroczu 1925 r., przyczem należy stosować analogicznie przepisy, zawarte w § 11 część druga

Egzekucja.

§ 17. Jeżeli płatnik w ciągu 60 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu wezwania (form. B), nie dopełni obowiązku pokrycia pożyczki przymusowej (§ 16), będzie do tego zniewolony w trybie egzekucyjnym, określonym w art. 93 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym, przyczem będą pobierane odsetki za zwłokę, w porządku i wysokości, wskazanej w ustawie z dnia 20 maja 1921 r. o tymczasowym poborze państwowego podatku dochodowego (Dz. Ust. R. P. Nr. 47 z 1921 r., poz. 287).

§ 18. Płatnikowi wolno także po upływie terminu, określonego w § 16, a nawet już w toku postępowania egzekucyjnego, jednak przed uskutecznieniem realizacji pożyczki przymusowej w trybie, wskazanym w § 16 ustęp 2, dopełnić obowiązku pokrycia pożyczki przymusowej w trybie, wskazanym w § 16 ustęp 1. W tym wypadku pobiera się od płatnika tylko odsetki za zwłokę i ewentualne koszty egzekucyjne wedle odnośnych postanowień, obowiązujących w chwili ogłoszenia ustawy z dnia 28 października 1920 r. w przedmiocie przeprowadzenia wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 105 z 1920 r., poz. 692), a egzekucję ograniczy się tylko do kwoty tych odsetek i kosztów.

§ 19. Jeżeli płatnik dopiero po upływie terminu, określonego w § 16 dobrowolnie wykupi pożyczkę przymusową w trybie, wskazanym w § 16 ustęp 2, otrzyma wzamian za złożone kwoty — jednak bez doliczenia odsetek za zwłokę — obligację 3% renty państwowej z 1921 r. po kursie wyższym od nominalnego, a to według zasad następujących:

a) jeżeli nabycie pożyczki nastąpi do 15 dni po upływie wspomnianego terminu — o 1%;

b) jeżeli nabycie nastąpi między 15 a 30 dniem — o 3%;

c) jeżeli nabycie nastąpi między 30 a 45 dniem — o 6%;

d) jeżeli nabycie nastąpi po 45 dniu — o 10%.

Płatnik zatem, który otrzymał wezwanie (form. B.) do pokrycia pożyczki przymusowej w kwocie np. 10,000 mk., wpłaca w wypadku: pierwszym — 10,100 mk.; drugim — 10,300 mk.; trzecim — 10,600 mk.; czwartym — 11,000 mk. i otrzymuje wzamian obligacje renty państwowej opiewające tylko na kwotę 10,000 mk.

O ile jednak nabycie pożyczki przymusowej nastąpi nie dobrowolnie, lecz w drodze egzekucji, będą pobierane także odsetki za zwłokę i ewentualne koszty egzekucyjne (§ 17).

§ 20. Egzekucje przeciw opieszałym płatnikom należy w ten sposób przeprowadzić, aby z jednej strony zniewolić ich do jaknajrychlejszej realizacji pożyczki przymusowej, z drugiej zaś strony nie narażać na szwank ich egzystencji gospodarczej.

Wobec tego należy:

1) o ile nie zdołano zająć gotówki lub papierów wartościowych, skierowywać egzekucję przedewszystkiem do ruchomości płatnika, zbędnych w jego gospodarstwie zarobkowem, a więc do kosztowności,

klejnotów i innych rzeczy, nie wyłączonych z pod zajęcia, służących do osobistego użytku płatnika i jego rodziny, a będących jego własnością, do dochodów z wierzytelności, praw użytkowych, rent i innych powtarzających się świadczeń, ustanowionych na rzecz płatnika, oraz do dochodów z nieruchomości płatnika, a w razie potrzeby, do samych wierzytelności płatnika, o ile nie są hipotecznie zabezpieczone;

2) jeżeli niema pewności, aby środki egzekucyjne, określone w ustępie poprzednim, mogły doprowadzić do rezultatu, należy skierować egzekucję także do ruchomości wchodzących w skład gospodarstwa zarobkowego płatnika;

3) zająć, a w razie potrzeby sprzedać, należy tylko tyle rzeczy płatnika, ile konieczne jest do pokrycia pożyczki przymusowej, odsetek za zwłokę, oraz kosztów egzekucyjnych;

4) z uwagi na prawo pierwszeństwa, przysługujące Skarbowi na zasadzie art. 1 ustawy z dnia 28 go października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 105, poz. 692), należy zająć i w razie potrzeby sprzedać ruchomości, będące własnością płatnika bez względu na prawa osób trzecich. Jeżeli jednak prawa te będą ujawnione w trybie unormowanym w ustawie postępowania cywilnego lub przepisach o poszukiwaniu bezspornych należności skarbowych, władza podatkowa I instancji zarządzi złożenie reszty ceny sprzedażnej, pozostającej po pokryciu pożyczki przymusowej wraz z odsetkami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi, jakoteż obligacje 3% renty państwowej (§ 22 część pierwsza niniejszego rozporządzenia) do depozytu sądowego, a właściwy sąd rozstrzygnie sprawę wydania wspomnianej reszty, jakoteż obligacji.

O ile jednak ruchomość płatnika oddana została w zastaw, wspomniane wyżej prawo pierwszeństwa ogranicza się do jednej piątej wartości danej ruchomości (art. 2 powołanej ustawy) oszacowanej przy zajęciu.

Z pierwszeństwa zaś w zaspokojeniu z pozostałych czterech piątych wartości tejże ruchomości korzysta zastawnik (wierzyciel);

5) o ile osoby trzecie zgłoszą pretensje do ruchomości płatnika, powołując się na prawo własności, należy w każdym razie, a więc także w wypadkach wspomnianych wyżej w punkcie 4, zabezpieczywszy należność Skarbu z tytułu pożyczki przymusowej, wstrzymać egzekucję aż do zarządzenia właściwego sądu.

§ 21. Jeżeli określone w paragrafie poprzednim kroki egzekucyjne w stosunku do opieszałych płatników, będących właścicielami nieruchomości lub wierzytelności hipotecznych, nie doprowadzą do zupełnej realizacji pożyczki przymusowej, będzie niepokryta kwota pożyczki przymusowej w swoim czasie ściągnięta w trybie, określonym w art. 5 ustawy z dnia 28 października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 105, poz. 692).

§ 22. Wzamian za sumy ściągnięte od płatników w trybie określonym w § 20, będą im wydawane obligacje 3% renty państwowej z 1921 r. w porządku, wskazanym w § 16 część ostatnia i § 19 niniejszego rozporządzenia.

O ile jednak w toku postępowania egzekucyjnego, a przed wydaniem płatnikowi powyższych obligacji, osoby trzecie zgłoszą swe oparte na decyzji sądowej prawa do tych obligacji, kasa skarbowa (urząd podatkowy) złoży obligacje do depozytu sądowego i właściwy sąd rozstrzygnie sprawę ich wydania.

Ulgi.

§ 23. Jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego zostanie stwierdzone, że bezwzględne ściągnięcie przypadającej od płatnika należności z tytułu pożyczki przymusowej spowoduje niewątpliwie jego ruinę gospodarczą, władza podatkowa I instancji z urzędu wstrzyma natychmiast egzekucję lub też ograniczy ją do kwoty, ściągnięcie której nie spowoduje wspomnianego wyżej skutku.

O każdem takiem wstrzymaniu lub ograniczeniu egzekucji władza podatkowa I instancji zawiadomi bezzwłocznie, przy dołączeniu aktów sprawy, Izbę skarbową.

§ 24. Izba skarbowa bada akta sprawy i w razie stwierdzenia warunków, uzasadniających w myśl § 23 wstrzymanie, względnie ograniczenie egzekucji, odracza lub rozkłada na raty należności z tytułu pożyczki przymusowej, narazie na termin nie dłuższy, jak dzień płatności drugiej raty pożyczki przymusowej, o ile chodzi o należności do 100.000 mk., o ile zaś należności są wyższe, przedkłada sprawę Ministerstwu Skarbu do decyzji.

Jeżeli zaś izba skarbowa stwierdzi brak warunków, uzasadniających wstrzymanie, względnie ograniczenie egzekucji, zarządzi bezzwłocznie jej wznowienie.

§ 25. Ulgi, wspomniane w §§ 23 i 24, będą przyznawane także na prośbę płatników, o ile wraz z prośbą będą przedstawione dowody (zaświadczenie urzędu gminnego lub znawców, wierzytelny wyciąg z ksiąg handlowych i t. p.), uzasadniające wstrzymanie, względnie ograniczenie realizacji pożyczki przymusowej, przytem stosuje się analogicznie przepis zawarty w § 13 ustęp ostatni.

Prośby składa się do władzy podatkowej I instancji, wskazanej w wezwaniu (form. B.).

Decyzja następuje w porządku wskazanym w § 23 i 24.

O ile zaś z prośbą nie będą przedstawione wspomniane wyżej dowody, władza podatkowa I instancji zarządzi wstrzymanie, względnie ograniczenie egzekucji, dopiero po zbadaniu prawdziwości żądania postawionego w prośbie. Sprzedaż jednak zajętych ruchomości płatnika nastąpić może w tych wypadkach dopiero po zapadnięciu decyzji wspomnianej w paragrafie poprzednim. Jedynie przedmioty ulegające prędkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie pociąga za sobą koszta znaczne, niewspółmierne do wartości zajętych ruchomości, mogą być sprzedane w terminie wcześniejszym.

§ 26. Postanowienia paragrafu poprzedniego dotyczą także próśb płatników, których przedmioty majątkowe, obłożone pożyczką przymusową, zostały zniszczone lub uszkodzone z powodu klęsk żywio-

łowych, bezpośrednich działań wojennych lub też wydarzeń, pozostających w bezpośrednim związku z temi działaniami (np. wskutek rekwizycji, rabunku, kradzieży i t. p.), a skutki tych szkód w czasie realizacji pierwszej raty pożyczki przymusowej, określonym w § 16, jeszcze trwają.

Nadmienia się jednak, że samo zaciągnięcie długów na odbudowę zniszczonych, względnie uszkodzonych przedmiotów majątkowych lub też na ich eksploatację, jakoteż samo opłacanie procentów od takich długów nie daje podstawy do zupełnego lub częściowego umorzenia pożyczki przymusowej - lecz tylko do jej odroczenia, o ile, oczywiście, przyznanie tej ulgi jest, z uwagi na ogólne położenie gospodarcze płatnika, konieczne.

Również tylko odroczenie realizacji pożyczki przymusowej będzie przyznane w wypadkach, w których klęski żywiołowe lub wydarzenia wojenne spowodowały tylko ubytek w dochodzie z przedmiotu majątkowego, obłożonego pożyczką przymusową, a z uwagi na ogólne położenie ekonomiczne płatnika, udzielenie tego odroczenia jest konieczne.

Zabezpieczenie.

§ 27. Jeżeli dojdzie do wiadomości władzy, że płatnik wyzbywa się z ruchomości, które mogłyby być użyte na realizację pożyczki przymusowej, lub też, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie, że płatnik ruchomości te usunie z pod egzekucji, władza podatkowa I instancji wezwie płatnika bezzwłocznie po doręczeniu wezwania (form. B.) za pomocą nakazu zabezpieczenia (form. C.), aby natychmiast, a więc nawet przed upływem terminu, wskazanego w § 16 bądź zrealizował pożyczkę przymusową w trybie wskazanym w powyższym paragrafie, bądź złożył odpowiednie zabezpieczenie. O ile wezwanie (form. B.) nie zostało jeszcze doręczone płatnikowi, należy przedewszystkiem przyspieszyć doręczenie wezwania (form. B.) i równocześnie z niem doręczyć nakaz zabezpieczenia (form. C.).

§ 28. Jeżeli płatnik nie uczyni natychmiast zadość nakazowi zabezpieczenia, władza podatkowa I instancji bezzwłocznie zabezpieczy należność skarbu z tytułu pożyczki przymusowej przez zajęcie i oszacowanie ruchomości płatnika, oraz oddanie ich pod dozór lub przeniesienie do specjalnych pomieszczeń, a o ile w terminie, określonym w § 16 pożyczka przymusowa nie zostanie zrealizowana, bezzwłocznie po upływie tego terminu zarządzi sprzedaż zajętych ruchomości.

Jedynie przedmioty ulegające prędkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie pociąga za sobą koszta znaczne, niewspółmierne do wartości zajętych ruchomości, mogą być sprzedane w terminie wcześniejszym.

§ 29. Od nakazu zabezpieczenia (form. C.) wolno płatnikowi wnieść rekurs w ciągu 8 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu, do władzy podatkowej I instancji, wskazanej w nakazie.

Rekurs nie ma skutku odraczającego.

Rekurs rozstrzyga ostatecznie izba skarbowa, której władza podatkowa I instancji przedłoży sprawę w ciągu dni 3 po złożeniu rekursu.

Jeżeli decyzja izby skarbowej nie zapadnie w ciągu 14 dni po złożeniu rekursu, uzyskane zabezpieczenie gaśnie, z wyjątkiem wypadków, wspomnianych w części ostatniej paragrafu poprzedniego.

Zaliczenie pierwszej raty pożyczki przymusowej.

§ 30. Wymierzoną kwotę pierwszej raty pożyczki przymusowej potrąci się przy wymiarze i poborze drugiej raty tejże pożyczki.

Moc obowiązująca rozporządzenia.

§ 31. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

w z. (-) *Weinfeld.*

(Dz. Ust. Nr. 74 z dn. 10/IX 1921 r., poz. 506).

631

WŁADZA PODATKOWA I INSTANCJI ....
Kasa Skarbowa (Urząd Podatkowy) ....

Załącznik
Wzór Form C

KSIĘGA POBORU

pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej

Mnożnik..........

(Strona lewa)

1.	2.	3.	4.	5.		6.	7.	8.	9.	10.	11.
							Sprostowanie względnie zwolnienie od pożyczki przymusowej		Zabezpieczono w trybie określonym w §3 ustęp 1 i w §4 rozporządz. Min. Skarbu z d. 27. VII 1921 r. celem wykonania postanowień art. 7 ust. 2 d. 28. X. 1920.		
№ kolejny	NAZWISKO i IMIĘ PŁATNIKA	Miejsce zamieszkania (dokładny adres) płatnika	Oznaczenie przedmiotu majątkowego	Roczna należność państwowego podatku podstawowego		Kwota pożyczki przymusowej (iloczyn rocznej należności podatkowej, pomnożonej przez mnożnik po zaokrągleniu na całe setki marek)	na jakiej zasadzie	umożona kwota pożyczki przymusowej	Numer kolejny kontroli (wzór 1)	Kwota zabezpieczonej pożyczki przymusowej	Pozostaje ostatecznie do pokrycia (różnica między rubryką 6 a 8 wzgl. 10)
				marek	fen.	marek		marek		marek	marek

Pozycja 423.

(Strona prawa)

12.	13.	14.	15.	16.	17.	18.	19.	20.	21.	22.	23.
	Pokryto pożyczkę przymusową										
		gotówką			przez okazanie						
Data doręczenia wezwania (form. 8)	Dnia	№ pozycji dziennika przychodu	w kwocie	dopłata w myśl §19 rozporządzenia wykonawczego	obligacji długoterminowej pożyczki ogólnej wartości nominalnej	kwitu lombardowego (zaświadczenia zastawczego) № i data kwitu, nazwa instytucji lombardowej i ogólna wartość nominalna obligacji, z których wycięto kupony, zapadające w drugiem półroczu 1925 r. tudzież data wycięcia kuponów przez instytucję lombardową	obligacji 3% renty państwowej ogólnej wartości nominalnej	Wzamian za kwotę podaną w rubryce 15 wydano obligację 3% renty państwowej ogólnej nominalnej wartości	Pobrano tytułem: a) odsetek za zwlokę oraz b) kosztów egzekucyjnych	Pozostaje do pokrycia z tytułu pożyczki przymusowej	Uwagi
			marek	marek	marek		marek	marek	marek	marek	

№ 34.

M. S.

Załącznik
Wzór form. B

Urząd skarbowy podatków i **opłat skarbowych** w ....

Inspektorat skarbowy w ....

Administracja podatków w ....

dnia ....

№ księgi poboru ....

Imię, nazwisko i adres płatnika ....

WEZWANIE

do pokrycia pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Na zasadzie ustawy z dnia 16 lipca 1920 r., o wewnętrznej przymusowej pożyczce państwowej (Dz. Ust. R. P. № 67 poz. 455), tudzież rozporządzenia Ministra Skarbu z d. 27 lipca 1921 r. (Dz. Ust. R. P. № 74, poz. 506) o poborze pierwszej raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej, obliczona została od określonego niżej przedmiotu majątkowego pierwsza rata pożyczki przymusowej, jak następuje:

1.	2.		3.	4.		5.	6.	7.
Oznaczenie przedmiotu majątkowego	Należność państwowego podatku podstawowego, przypadającego od przedmiotu majątkowego, określonego w rubryce 1		Mnożnik w myśl § 4 powołanego rozporządzenia	Iloczyn rubryk 2 i 3		Kwota pierwszej raty pożyczki przymusowej (t. j. rubryka 4 zaokrąglona na całe setki)	Złożono zabezpieczenie w myśl artykułu 7 ustawy z dnia 28 października 1920 r. (Dz. Ust. R. P. № 105, poz. 602) na kwotę	Pozostaje zatem do pokrycia pierwsza rata pożyczki przymusowej (różnica między rubryką 5 a 6)
	Mk.	fen.		Mk.	fen.	Marek	Marek	Marek

(Druga strona wzoru forma B).

I. **Wskazaną** wyżej kwotę pożyczki przymusowej należy pokryć w kasie skarbowej (urzędzie podatkowym) w . . . . . . w ciągu 60 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego wezwania, a to:

1) bądź przez wykazanie się wobec kasy skarbowej (urzędu podatkowego) z nabycia i posiadania obligacji 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej z 1920 r. lub 3% renty państwowej z 1921 r., w wysokości, wskazanej wyżej kwoty. Uwzględnione jednak będą tylko obligacje, posiadające wszystkie niezapadłe kupony, przyczem kupon każdej obligacji, zapadający (płatny) w drugiem półroczu 1925 r., będzie przez kasę skarbową (urząd podatkowy) wycięty i na razie złożony do depozytu skarbowego.

O ile obligacje 5% długoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej znajdują się w lombardzie, lub złożone zostały na zabezpieczenie otwartego kredytu w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, w krajowych bankach dewizowych lub też w ich oddziałach, znajdujących się w obrębie granic Rzeczypospolitej Polskiej, instytucje te na żądanie płatnika i za okazaniem niniejszego wezwania wytną kupon każdej obligacji, zapadający w drugiem półroczu 1925 r., a na odwrotnej stronie kwitu lombardowego (zaświadczenia zastawniczego) zamieszczą adnotację wspomnianą w § 16 powołanego rozporządzenia, a wręczenie kasie skarbowej (urzędowi podatkowemu) takiego kwitu (zaświadczenia) ma taki sam skutek, jak przedstawienie oryginalnych obligacji;

2) przez złożenie gotówki lub biletów skarbowych, względnie obligacji 5% krótkoterminowej wewnętrznej pożyczki państwowej, posiadających wszystkie niezapadłe (niepłatne) pierwsze kupony w wysokości wskazanej wyżej kwoty; wzamian za te wartości otrzyma płatnik obligacje 3% renty państwowej z 1921 r., po poprzedniem wycięciu przez kasę skarbową (urząd podatkowy) kuponu każdej obligacji, zapadającego (płatnego) w drugiem półroczu 1925 r.

II. Jeżeli płatnik w ciągu 60 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego wezwania, nie pokryje pożyczki przymusowej w trybie, określonym wyżej pod punktem 1) będzie do tego zniewolonym w porządku egzekucyjnym, nadto będą zasadniczo pobierane odsetki za zwłokę, a wreszcie będą obligacje 3% renty państwowej wydawane po kursach wyższych od nominalnego od 1% do 10% — zależnie od dnia realizacji.

III. Od wezwania niniejszego wolno płatnikowi w ciągu 30 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu niniejszego wezwania, wnieść odwołanie do władzy podatkowej I instancji, wskazanej w nagłówku.

Wniesione odwołanie nie wstrzymuje w regule wykonania wezwania. Jeżeli jednak płatnik dołączy do odwołania dowody (np. zaświadczenie urzędu gminnego lub 2 znawców sądowych, wierzytelny wyciąg z ksiąg handlowych i t. p.), uchylające lub ograniczające obowiązek nabycia pożyczki przymusowej, wykonanie wezwania będzie wstrzymane co do kwoty pożyczki przymusowej, którą wykazano, jako niezależną; w tych wypadkach jednak płatnik winien pokryć pożyczkę przymusową do wysokości kwoty niespornej.

IV. Do osób, które w odwołaniach podadzą lub zaświadczą nieprawdziwe okoliczności, stosowane będą postanowienia karne art. 99, 101 i 104 ustawy o państwowym podatku dochodowym i podatku majątkowym (Dz. Ust. R. P. z 1920 r. Nr. 82, poz. 550).

Pieczęć:

(Podpis)

ZAŚWIADCZENIE

Kasa skarbowa (urząd podatkowy) zaświadcza, że P. pokrył pierwszą ratę pożyczki przymusowej

1	2	3	4	3	6	7	8	9
	Gotówką, biletami skarbowymi obligacjami 5% krótkoterminowej pożyczki państwowej z 1920 r.		Przez okazanie					
№ pozycji dziennika przychodu	W kwocie	Dopłata w myśl § 19 rozporządzenia wykonawczego	Obligacji długoterminowej pożyczki o ogólnej wartości nominalnej	Kwitu lombardowego (zaświadczenia zastawniczego) № i data kwitu, nazwa instytucji lombardowej i ogólna wartość nominalna obligacji, z których wycięto kupony zapadające w drugiem półroczu 1925 r. tudzież data wycięcia kuponów przez instytucję lombardową	Obligacji 3% renty państwowej ogólnej wartości nominalnej	Wzamian za kwotę podaną w rubryce 2 wydano obligacje 3% renty państwowej ogólnej nominalnej wartości	Pobrano tytułem a) odsetek za zwłokę oraz b) kosztów egzekucyjnych	UWAGA
	Mk.	Mk.	Mk.		Mk.	Mk.	Mk.	

dnia 192

Pieczęć Podpisy

Załącznik
Wzór form. C.

M. S.

Urząd skarbowy podatków i opłat skarbowych w ....
Inspektorat skarbowy w ....
Administracja podatków w ....
Dnia ....
№ księgi poboru ....

NAKAZ ZABEZPIECZENIA

pierwszej (drugiej) raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej.

Na zasadzie art. 1, część druga ustawy z dnia 28 października 1920 r. o przeprowadzeniu wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej (Dz. Ust. R. P. Nr 105, poz. 692) wzywa się Pan .... do natychmiastowego pokrycia pierwszej (drugiej) raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej, określonej na kwotę .... Marek wyraźnie ...., w trybie wskazanym w wezwaniu form B., lub też do natychmiastowego odpowiedniego zabezpieczenia powyższej kwoty.

Nakaz ten posiada moc natychmiastowej wykonalności.

Od niniejszego nakazu zabezpieczenia wolno wnieść rekurs w ciągu 8 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu, do władzy podatkowej I instancji, wskazanej wyżej w nagłówku—rekurs nie ma jednak skutku odraczającego.

Jeżeli płatnik nie uczyni natychmiast zadość nakazowi zabezpieczenia, władza podatkowa I instancji natychmiast zabezpieczy należność Skarbu z tytułu pożyczki przymusowej przez zajęcie i oszacowanie ruchomości płatnika, oraz oddanie ich pod dozór lub przeniesienie do specjalnych pomieszczeń, a o ile pożyczka przymusowa nie zostanie zrealizowaną w terminie, określonym w wezwaniu form B., bezzwłocznie po upływie tego terminu zarządzi sprzedaż zajętych ruchomości. Przedmioty jednak, ulegające prędkiemu zepsuciu lub takie, których przechowanie pociąga za sobą koszta znaczne, niewspółmierne do wartości zajętych ruchomości, mogą być sprzedane w terminie wcześniejszym.

Pieczęć Podpis

№ księgi poboru ....

POKWITOWANIE.

Nakaz zabezpieczenia pierwszej (drugiej) raty wewnętrznej przymusowej pożyczki państwowej otrzymałem(łam)

.... dnia .... r.

....
Podpis otrzymującego(ej)

Nakaz powyższy doręczyłem

.... dnia .... r.

....
Podpis doręczającego

STAN RACHUNKÓW

Banku Angielsko-Polskiego, Spółka Akcyjna w Warszawie,

zrzeszonego z The British Overseas Bank L-td London.

Po dzień 28 lutego 1921 r.

Stan Czynny.	
Kasa gotowizną	1948001.70
R-k przekaz. w Polskiej Kraj. Kasie Poż.	44641604.39
„ „ w Poczt. Kasie Oszcz.	1711.88
Skup weksli	28758153.75
Weksle i dokumenty do inkasa	71837750.16
Monety i dewizy	19110654.85
Papiery publiczne własne	6294541.66
5% Pożyczka Odrodzenia	2016944.—
Papiery wylosowane i kupony	17293.35
Spec. rach. bież. zabezp. papierami	8414093.—
Korespondenci-dłużnicy: nasze r-ki (Nostro)	9683417.72
Koszty handlowe	5207629 85
Koszty organizacji i inwentarz	3705010.03
Rachunki przechodnie	523387.20
	202160193.54

Stan Bierny.	
Kapitał zakładowy	25000000.—
Rachunki przekazowe	11317840.51
Lokaty terminowe	2014467.90
Korespondenci-wierzyciele	77495466.27
a) należności korespondentów	—
b) weksle i dokumenty do zainkasowania	71837750.16
Przekazy do zapłacenia	7446103.51
Procenty i prowizje	6934678.19
Rachunki przechodnie	113887.—
	202160193.54

Po dzień 31 marca 1921 r.

Stan Czynny.	
Kasa gotowizną	2949119.60
R-k przekaz. w Polskiej Kraj. Kasie Poż.	39990225.44
„ „ w Pocztowej Kasie Oszczędn.	145405.28
Skup weksli	32814534.—
Weksle i dokumenty do inkasa	12593379.45
Monety i dewizy	19667724.50
Papiery publiczne własne	7001474.01
5% Pożyczka Odrodzenia	2016944.—
Papiery wylosowane i kupony	18975.90
Spec. rach. bież. zabezp. papierami	7029945.80
Korespondenci-dłużnicy:	
ich rachunki (Loro)	782750.48
nasze rachunki (Nostro)	25675448.73
Koszty handlowe	6745624.02
Koszty organizacji i inwentarz	3784860.03
Rachunki przechodnie	523387.20
	161739798.44

Stan Bierny.	
Kapitał zakładowy	25000000.—
Rachunki przekazowe	23199991.34
Lokaty terminowe	2481121.85
Korespondenci wierzyciele:	
a) należności korespondentów	78473397.39
b) weksle i dokumenty do zainkasowania	12593379.45
Przekazy do zapłacenia	11886486.15
Procenty i prowizje	7991535.26
Rachunki przechodnie	113887.—
	161739798.44

Po dzień 30 kwietnia 1921 r.

Stan Czynny.	
Kasa gotowizną	11504069.50
Rachunek przekaz. w Polsk. Kraj. Kasie Poż.	122148834.78
„ „ w Poczt. Kasie Oszczędn.	128007.75
Skup weksli	26278652.—
Weksle i dokumenty do inkasa	16602359.75
Pożyczki hypoteczne	2000250.—
Monety i dewizy	88276701.25
Papiery publiczne własne	8419855.16
5% Pożyczka Odrodzenia	2016944.—
Papiery wylosowane i kupony	58350.25
Spec. rach. bież. zabezp. papierami	6154445.80
Korespondenci-dłużnicy:	
ich rachunki (Loro)	13111784.28
nasze rachunki (Nostro)	25958527.19
Koszty handlowe	8393775.75
Koszty organizacji i inwentarz	4232390.03
Rachunki przechodnie	523387.20
	335808334.69

Stan Bierny.	
Kapitał zakładowy	25000000.—
Rachunki przekazowe	33820716.53
Lokaty terminowe	2637838.80
Korespondenci-wierzyciele:	
a) należności korespondentów	236315598.31
b) weksle i dokumenty do zainkasowania	16602359.75
Przekazy do zapłacenia	12768467.49
Procenty i prowizje	8549466.81
Rachunki przechodnie	113887.—
	335808334.69

Po dzień 31 maja 1921 r.

Stan Czynny.	
Kasa gotowizną	1731683.35
Rachunek przekaz. w Polsk. Kraj. Kasie Poż.	103833882.34
„ „ w Poczt. Kasie Oszcz.	3143972.76
Skup weksli	29871549.—
Weksle i dokumenty do inkasa	11188027 75
Pożyczki hypoteczne	2000250.—
Monety i dewizy	130973692.66
Papiery publiczne własne	7460469.96
5% Pożyczka Odrodzenia	2016944.—
Spec. rach. bież. zabezp. papierami	7279698.80
Korespondenci-dłużnicy:	
Ich rachunki (Loro).	3671931.15
nasze rachunki	45586977.78
Koszty handlowe	10508153.10
Koszty organizacji i inwentarz	4452027.03
Rachunki przechodnie	523387.20
	364242646.88

Stan Bierny.	
Kapitał zakładowy	25000000.—
Rachunki przekazowe	46025154.41
Lokaty terminowe	2838489.50
Korespondenci-wierzyciele:	
a) należności korespondentów	251554029.11
b) weksle i dokumenty do zainkasowania	11188027.75
Przekazy do zapłacenia	18493738.30
Procenty i prowizje	9029320.81
Rachunki przechodnie	113887.—
	364242646.88

Bilans Piotrkowskiego Stowarzyszenia Rolniczo-Handlowego
w dniu 31 Grudnia 1920 roku.

STAN CZYNNY

Kasa	Mk.	46297.08
Papiery procentowe i Udziały	„	397309.98
Weksle	„	284264.64
Odbiorcy	„	443152.17
Dostawcy	„	676636.52
Korespondenci	„	615211.70
Towary w magazynach i sklepie	„	4414402.27
Nieruchomości	„	1258952.67
Motor i instal. elektryczna	„	55760.66
Bocznica kolejowa	„	66018.08
Ruchomości: maszyny i narzędzia warsztat.	„	147433.50
Inwentarz żywy	„	67587.01
Sumy przejściowe	„	2300.—
Depozyty nasze u innych	„	2470000.—
	Mk.	10945326.28

STAN BIERNY.

Kapitał Udziałowy	Mk.	855661.79
„ „ do zwrotu	„	15129.92
„ Zapasowy	„	128594.01
„ Rezerwowy	„	44367.36
Rezerwa Należn. Wątpliwych	„	94225.94
„ Procentów	„	29810.22
Odbiorcy	„	281693.54
Dostawcy	„	987726.72
Korespondenci	„	4701071.09
Obciążenia za żyro wekslowe	„	282070,73
Akcepty przedwojenne i kaucyjne	„	2447862.84
Kasa przezorności	„	212747.80
Dywidenda	„	16462.80
Towary czasowo niezabrane	„	16540.—
Państwowy Urząd Zbożowy	„	159834.03
Papiery procentowe w zastawie	„	100000.—
R-k Kompensacyjny z Kooper. Rolną	„	76203.70
Kapitały amortyzacyjne	„	252778.72
Zysk	„	242545.07
	Mk.	10945326.28

Rachunek Strat i Zysków za rok 1920.

STRATY.

Koszty Handlowe	Mk.	2872862.48
Procenty	„	313728.59
Strata na prowadz. warsztatu	„	75286.72
„ „ eksploat. motoru	„	60788.05
Wydatki remontowe nowej posesji	„	16042.27
Amortyzacja: odpisano	„	96627.53
Zysk	„	242545.07
	Mk.	3677880.71

ZYSKI.

Zyski:		
Zysk brutto na towarach	Mk.	3664041.51
Dochód z domu	„	363.80
„ z eksploat. bukownika	„	11716.—
Prowizje otrzymane	„	1759.40
	Mk.	3677880.71

Stowarzyszenie Spożywcze „Strzecha Robotnicza", Częstochowa.
Rachunek Strat i Zysków za okres sprawozdawczy.

Koszty handlowe	Mk.	40087.75
Inne	„	620.55
Ogółem	Mk.	40708.30

Nadwyżka brutto na towarach	Mk.	32978.52
Inne dochody	„	7136.50
Strata	„	593.28
Ogółem	Mk.	40708.30

Bilans na dz. 1 stycznia 1920 r.

STAN BIERNY.

Gotowizna w kasie		Mk.	7853.41
Ruchomości		„	2950.85
Remanent towarów po cenie kosztu: w sklepach i magazynach	19779.54	„	19779.54
Dłużnicy (za towary)		„	13592.52
Różni:			
a) kaucja		„	870.—
b) Strata		„	593.28
Ogółem		Mk	45639.60

STAN CZYNNY.

Udziały		Mk.	6840.—
Fundusze:			
a) zapasowy	3355,—		
Różni:			
a) należn. dostawc.	33773.60		
b) inne zobowiązania	1671.—	„	35444.60
Ogółem		Mk.	45639.60

Stowarzyszenie Spożywcze „ROLNIK" w Dobrem.
Rachunek Strat i Zysków za okres sprawozdawczy.

Koszty handlowe	Mk.	61745.80
Amortyzacja ruchomości	„	378.—
„ nieruchomości	„	6500.—
Straty przez bolszewików	„	37908.—
Czysta nadwyżka	„	57278.74
Ogółem	Mk.	163810.54

Nadwyżka brutto na towarach	Mk.	163810.54
Ogółem	Mk.	163810.54

Bilans na d. 1 stycznia 1921 roku.

STAN CZYNNY.

Gotowizna w kasie	Mk.	6766.14
Ruchomości	„	3397.—
Nieruchomości	„	108500.—
Remanent w dziale wytwórczym	„	253500.—
Różni:		
a) inne należności	„	4318.48
Ogółem	Mk.	376481.62

STAN BIERNY.

Udziały		Mk.	85547.98
Fundusze:			
a) zapasowy	4453.31		
b) społeczny	5693.26		
c) specjalne	10728.33	„	20874.90
Różni:			
a) inne zobowiązania		„	212780.—
Czysta nadwyżka		„	57278.74
Ogółem		Mk.	376481.62

Akcyjne Tow. Wyrobów Bawełnianych „Jakób Kestenberg" w Łodzi.

RACHUNEK ZYSKÓW i STRAT

WINIEN

	Marki		Ruble	
Pozostałość na 1/I 1920 r.:				
Straty za 1914/18	416748	23		
Zysk za rok 1919	114701	—		
	302046	56	139836	37
Regul. Abugow & Sapir	44747	66	20688	52
Protesty	9285	14	4298	68
Procenty	1729	80	801	71
Podatki	64315	75	29775	94
Koszta hadlowe	59640	40	27611	29
Asekuracja ogniowa	125423	93	58066	62
Ofiary publiczne	6750	—	3124	80
Asekuracja i leczenie robotnik.	7525	—	3483	97
Prowizja	12600	—	5833	33
Opłaty i koszta sądowe	9490	45	4393	72
Amortyzacja	159418	80	73805	—
Długi wątpliwe	97200	—	45000	—
Kapitał zapasowy	216000	—	100000	—
Zysk do podziału	509604	—	235927	78
	1625771	49	7526[illegible]	73

MA

	Marki		Ruble	
Zysk na fabrykacji	1625771	49	752647	73
	1625771	49	752647	73

BILANS NA 31 GRUDNIA 1920 ROKU

STAN CZYNNY

	Marki		Ruble	
Nieruchomość	620488	55	287263	22
Maszyny	2567904	35	1188844	61
Gotówka w Kasie	490204	50	226946	50
Papiery wartościowe	125913	85	58293	45
Weksle	39579	50	18723	85
Sprzęty biurowe	1603	80	742	50
Sumy przechodnie	533424	65	246956	55
Bawełna	21586671	97	9993829	—
Przędza	190404	—	88150	—
Niewykończone towary	1334458	95	617805	—
Materjały	120960	—	56000	—
Towary	163404	—	75650	—
Dłużnicy	2372743	50	1098492	37
	30147761	62	13957297	05

STAN BIERNY

	Marki		Ruble	
Kapitał zakładowy	4320000	—	2000000	—
„ zapasowy	240840	—	111500	—
„ amortyz	644946	35	298586	27
Kasa Oszczędn. pracown.	2160	—	1000	—
Długi hipoteczne	18270	25	8458	45
Zobowiązania	516191	72	238977	65
Długi wątpliwe	403056	—	186600	—
Wierzyciele	23492693	30	10876246	90
Zysk do podziału	509604	—	235927	78
	30147761	62	13957297	05

SPRAWOZDANIE TOWARZYSTWA AKCYJNEGO „URANJA".

Rachunek Strat i Zysków za rok operacyjny od 1/4-20 do 1/4-21.

STRATY.

1. Koszty handlowe	Mk. 2.939571.53
2. Wypłacone procenty	„ 218133.70
3. Amortyzacja ruchomości	„ 20979.06
4. Amortyzacja nieruchomości	„ 12387.35
5. Przydział do rezerwy podatków	„ 250000.—
6. Przewidziana 14-ta pensja	„ 1.345000.—
	Mk. 4.786071.64
Czysty zysk	„ 999242.07
	Mk. 5.785313.71

ZYSKI.

1. Produkcyjny zysk warsztatów	Mk. 1.661650.26
2. Zysk brutto przy sprzedaży towarów	„ 4.119119.87
3. Reszta zysku z roku ubiegłego	„ 4543.58
	Mk. 5.785313.71

Bilans na dzień 1 kwietnia 1921 r.

STAN CZYNNY.

1. Kasa		Mk. 5845.66
2. Ziemski Bank Kredytowy		„ 15550.37
3. Towary na składzie w centrali		„ 1.402961.—
4. Dłużnicy		„ 2,891800.05
5. Sklep: a) gotówką w kasie	Mk. 17563.32	
b) towary w składzie	„ 4.478233.15	
c) ruchomości	„ 18340.35	„ 4.514136.82
6. Warsztaty:		
a) gotówką w kasie	Mk. 80002.15	
b) wyroby gotowe	„ 2.139871.50	
c) „ ½ gotowe	„ 595892.50	
d) drzewo surowe	„ 869911.25	
e) dodatki	„ 324463.70	
f) ruchomości	„ 66274.35	„ 4.076415.45
7. Udziały		„ 50138.—
8. Papiery procentowe		„ 1100.—
9. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa		„ 338400.—
10. Ruchomości w centrali		„ 125175.65
11. Nieruchomości		„ 247747.10
		Mk. 13.669270.10

STAN BIERNY.

1. Kapitał zakładowy			Mk. 1.999728.—
2. Kapitał zapasowy			„ 105550.—
3. Akcepty własne			„ 1.095000.—
4. Bank Zjednoczonych Ziem Polskich			„ 5.095796.—
5. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa			„ 270700.—
6. Tow. Kredytowe m. Warszawy			„ 47747.10
7. Wierzyciele			„ 2.284060.37
8. Niepodniesiona dywidenda			„ 52961.28
9. Fundusz amortyzacyjny			„ 90905.81
10. Rezerwy:			
a) pozostałość z r. 1919/20	Mk. 32579.47		
b) rezerwa podatkowa	„ 250000.—		
c) na przewidz. 14-ą pensję	„ 1.345000.—		„ 1.627579.47
11. Czysty zysk:			
a) reszta zysku z ubiegł. roku	Mk. 4543.58		
b) zysk w roku operacyjnym:			
centrali	Mk. 417253.01		
sklepu	„ 92088.03		
warsztatów	„ 485357.45	„ 994698.49	„ 999242.07
			Mk. 13.669270.10

Towarzystwo Ubezpieczeń „PRZEZORNOŚĆ".

Rachunek Strat i Zysków.

WINIEN.

	Mk.	f.	Mk.	f.
1. Strata z roku poprzedniego . .			—	—
2. Strata według rachunków ubezpieczeń:				
a) według rachunku ubezpieczeń na życie (rach. Nr. 2)	—	—		
b) według rachunku ubezpieczeń od następstw wypadków (rach. Nr. 3)	33340	34	33340	34
3. Odpisanie na kapitał zasobowy .			—	—
4. Odpisanie na kapitał amortyzacyjny			—	—
5. Niepodzielona część kosztów ogólnych (rach. Nr. 19)			—	—
6. Odpisanie wątpliwych należności			9656	21
7. Strata na kursie Papierów Procentowych (rach. Nr. 17) . . .			—	—
8. Inne straty, nieobjęte rachunkami specjalnymi				
9. Odpisanie wartości majątku ruchomego:				
a) inwentarz	—	—		
b) druki	306937	95	306937	95
10. Czysty zysk			—	—
			349934	50

MA.

	Mk.	f.	Mk.	f.
1. Pozostałość czystego zysku z roku poprzedniego			4284	33
2. Zysk według rachunków ubezpieczeń:				
a) według rachunku ubezpieczeń na życie (rach. Nr. 2)	272694	51		
b) według rachunku ubezpieczeń od następstw wypadków (rach. Nr. 3)			272694	51
3. Czysty dochód z majątku (część przypadająca na kapitał zakładowy (rach. Nr. 16)			60428	61
4. Niepodniesiona dywidenda akcjonarjuszów, zaliczona na rzecz Towarzystwa			—	—
5. Niepodniesiona dywidenda ubezpieczonych, zaliczona na rzecz Towarzystwa			—	—
6. Inne zyski, nieobjęte rachunkami specjalnymi: wpływ wątpliwych należności			9510	99
7. Strata			3016	06
			349934	50

Dyrektor Zarządzajacy: Stanisław Srebrny, Pom. Dyrektora Zarządzającygo: Józef Zaleski, Członkowie Dyrekcji: Samuel Dickstein, Piotr Drzewiecki, Paweł Górski, Kazimierz Natanson, Adam Piędzicki, Adam Ciągliński, Józef Evert, Henryk Karpiński, Karol Kozłowski, Andrzej Rotwand. Buchalter Główny: Cezary Barchwic.

Bilans Towarzystwa Akcyjnego „FLUID" na 31 Grudnia 1919 r.

	Marki i fenigi.	
Plac Warszawski	16063.83	
Plac Wileński	41862.96	57926.79
Budowle i urządzenia Warszawskie .	85325 01	
Maszyny, transmisje, pasy Warszaw.	379761.70	465086.71
Maszyny, transmisje, pasy Wileńskie	219301.15	
Budowle i urządzenia Wileńskie .	57844.13	277145.28
Butle Warszawskie	117921 28	
„ Wileńskie	37055 88	154977.16
Kasa Warszawska	20073.13	
„ Wileńska	4168.04	
Papiery procentowe własne w Warszawie	277118.36	
Papiery procentowe kaucyjne . . .	10044.—	
Kupony	784.02	312187.55
Konie i wozy w Warszawie . .		6285.56
Magazyn: materjały w Warszawie .		29878 92
Dłużnicy Warszawscy	478512.36	
„ Wileńscy	943.90	479456 26
		1782944.23

	Marki i fenigi.	
Kapitał Zakładowy		777600.—
„ Zapasowy	26154.67	
„ Amortyzacyjny . . .	285032.27	311186.94
Wierzyciele Warszawscy . . .	229329.05	
„ Wileńscy	2291.26	231620.31
Kaucje Warszawskie:		
a) w gotówce	73976.94	
b) w papierach procentowych .	10044.—	
Kaucje Wileńskie:		
w gotówce	28017.51	112038.45
Wpływy na r-k spisanych należności w 1915 r.	10395.76	
Sumy przechodnie	634.41	
Nieodebrana dywidenda . . .	11125.—	22355.17
Straty i zyski:		
Pozostałość zysku lat dawnych	9024.02	
Zysk brutto za 1919 rok . .	319119.34	328143.36
		1782944.23

Bilans 2 Kooperatywy Kupców branży tabacznej, kolonialno-spożywczej i galanteryjnej powiatu i miasta Garwolina.

Za czas od 1 stycznia do 31 grudnia 1920 r.

STAN CZYNNY:

Gotowizna w Kasie	Mk.	500.87
Ruchomości	„	77.76
Czysta strata	„	8276.37
	Mk.	8855.—

STAN BIERNY:

Udziały	Mk.	8060.—
Kapitał Zapasowy	„	280.—
Pożyczki	„	515.—
	Mk.	8855.—

Rachunek Strat i Zysków.

Koszty handlowe	Mk.	6005.05
Amortyzacja ruchomości	„	8.64
Strata z inwazji bolszewickiej . . .	„	4153.30
Czysta strata z roku zeszłego . . .	„	2268.51
	Mk.	12435.50

Zysk brutto na towarach	Mk.	2469.13
Ofiary na pokrycie strat	„	535.—
Z kapitału zapomogowego na pokrycie strat	„	1155.—
Czysta strata	„	8276.37
	Mk.	12435.50

Tłoczono w Drukarni Państwowej, Miodowa № 20, № 15000. 15-VIII 1921.